

បញ្ជី

๐๘.๓๓ น.

เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว ตามด้วยเสียงปืนถนัด

ชายหนุ่มก้าวพรวดออกจากลิฟต์ เกือบชนเข้ากับใครบางคนที่ยืนขวางหน้าไปอย่างรีบร้อน

"อ้าว! นัท ยังไม่ไปอีกเหรอ"

"ทางโน้นเป็นไงบ้าง คักคี่" ชายหนุ่มถาม เมื่อเห็นหน้าซัดๆ ว่าเป็นใคร

"โคนยิงกันเพียบ ไม่รู้ตายไปกี่คน ตอนนี้มันปิดล้อมไว้ทุกด้านแล้ว ชัยพาคคนเจ็บขึ้นรถออกไปทางท่าพระจันทร์ แต่พวกมันไม่ยอมเปิดประตูให้ กำลังเจรจากันอยู่" เพื่อนตอบเสียงหอบด้วยความตื่นเต้น

"แล้วพวกที่ติดบัญชีล่ะ"

"ยังอยู่กันเยอะเลย ตรงนั้นโคนถล่มหนักมาก ทุกคนกลัว ไม่มีใครกล้าหนีออกมา ไปก่อนนะ ต้องรีบเอาเครื่องเสียงฉุกเฉินไปให้ที่เวที ถ้าเสียงเงียบไปพวกเราจะยิ่งเสียขวัญ"

ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตว่าเสียงพูดออกไมโครโฟนที่คอยปลุกปลอบ

ขวัญทุกคนและเกลี้ยกล่อมเจ้าหน้าที่ให้หยุดยั้งได้เสียบхайไปสักพักแล้ว
 "เคี้ยว!!!" เขากว่าแขนไว้ก่อนที่เพื่อนจะเข้าลิฟต์ไป "นายเห็นคา
 บ้างไหม"

"ครั้งสุดท้ายเห็นอยู่ในตึกบัญชา แต่ไม่รู้เป็นไงบ้าง นัท เรว่านาย
 รีบหนีไปตอนที่ยังพอมีโอกาสดีกว่า พวกแม่งล่อมไว้หมดแล้ว มันเอาเรา
 คายแน่ๆ" พูดยาคำ ประศูลิฟต์ก็ปิดลง

๐๘.๑๔

นัทโผล่หน้าออกไปดูด้านนอก เสียงปิ่นยังดังรัวเป็นชุด แต่เริ่มทิ้ง
 ระยะห่างเล็กน้อย เขาตัดสินใจวิ่งออกจากใต้ตึก ลัดเลาะไปรอบสนาม
 บอล พยายามไม่อยู่ในที่โล่งเป็นเป้าให้เหล่ากระสุนที่ไม่รู้มาจากทิศไหน
 ได้ยินเสียงโห่ดังอื้ออึงมาจากด้านนอกรั้วมหาวิทยาลัย เขาเห็นร่าง
 นักศึกษาหลายคนนอนจมกองเลือดอยู่กลางสนาม ไม่รู้เป็นตายร้ายดี
 อย่างไร ตอนนี้ไม่มีเวลาคิดอะไรแล้ว เขาต้องรีบไปช่วยคาออกมาให้ทัน

ระหว่างทาง เขาเจอเพื่อนอีกหลายคน ส่วนใหญ่กำลังหาทางหนี
 บางคนแนะนำว่าให้ไปทางฝั่งแม่น้ำแล้วเลาะออกทางท่าพระจันทร์ ตรง
 นั้นกำลังทหารตำรวจยังไม่มากนัก นัทประเมินสถานการณ์แล้ววิ่งสวน
 คนอื่นตรงไปยังตึกบัญชา

๐๘.๕๑ น.

ภูกระสุนมากมายที่ปรากฏบนผนัง บ่งบอกว่าตัวตึกโดนถล่มอย่าง
 หนัก นัทเห็นควันไฟสีดำลอยคลุ้งออกมา เสียงเพลง 'หนักแผ่นดิน' ดัง
 แว่วไกลมาจากเครื่องขยายเสียงด้านประตูใหญ่ สลับกับเสียงโห่ฮาและ
 เสียงปิ่น นัทวิ่งก้มตัวตรงเข้าไปยังใต้ตึกอย่างรวดเร็ว รู้สึกถึงเสียง
 กระสุนผ่านหัวไปดังหวัดหวิว ด้านหน้าตึกมีอีกหลายศพนอนแน่นิ่งอยู่ คง
 เป็นพวกที่พยายามหนีออกมาก่อนหน้า

"คา!...คา!..." ชายหนุ่มตะโกนเข้าไปภายในโถงชั้นล่าง เห็นเงา

ตะคุ่มของกลุ่มคนกอดกันหมอบด้วยความหวาดกลัวอยู่ตามมุมต่างๆ โตะ
เก้าอี้ถูกล้มลงทำเป็นบังเกอร์

"พีนท์!" เสียงหนึ่งร้องเรียก ชายหนุ่มวิ่งตรงเข้าไปหา ในกลุ่มนั้น
มีแต่ นักศึกษาหญิงเป็นส่วนใหญ่ ได้ยินเสียงร้องด้วยความหวาดกลัว

"คา!...รีบหนีเถอะ อยู่ในนี้ไม่ปลอดภัยแล้ว"

"หนีไปไหนดีพี่ พวกเราไม่รู้จะไปทางไหนแล้ว คาเห็นกับคำว่า
เพื่อนที่วิ่งออกไปถูกยิงร่วงหมด" หญิงสาวหันซ้ายหันขวา สีหน้า
ตื่นตระหนก ชายหนุ่มดึงร่างเธอเข้ามาเขย่า

"คา! ตั้งสติแล้วฟังให้คินะ เคี้ยวพี่จะพาไปออกทางฝั่งแม่น้ำ เลาะ
คลองไปขึ้นท่าพระจันทร์ตรงร้านจิว มีคนออกไปทางนั้นได้หลายคนแล้ว
ไม่ต้องกลัว"

หญิงสาวพยักหน้า กำลังใจกลับคินมา เธอหันไปมองคนอื่นๆ

"พาเพื่อนๆ คาไปด้วยนะ"

"ต้องแยกกันไปทีละไม่กี่คน กระจายกันไป แล้วก็อย่าออกไป
พร้อมๆ กัน จะเป็นเป้ากระสุนได้ง่าย" นัทคิงแชนเธอ "ไป!...กลุ่มแรก
คาไปกับเพื่อนสี่คนนั้นก่อน เคี้ยวพี่จะออกไปดูลาดเลาให้"

๐๘.๑๘ น.

เสียงปืนยังคงต่อเนื่องและดูเหมือนจะถี่ขึ้นเรื่อยๆ นัทโบกมือให้
กลุ่มแรกออกจากตึกเมื่อเห็นว่าปลอดภัย

"หมอบต่ำๆ ไว้ละ พยายามอย่าตัดสินใจชามบอล เลาะไปทางตึกโคม"
เขาบอกทุกคน แล้วจูงมือคาวิ่งย้อยตัวต่ำๆ นำหน้าไปก่อน คนอื่นค่อยๆ วิ่ง
ตามออกไปทีละคน เว้นระยะห่างกันพอสมควร ได้ยินเสียงเหมือนประตู
ด้านหอประชุมใหญ่ถูกกระแทกอย่างแรงจนเหมือนจะพังทลายลง

"คา...ไปก่อน พี่จะคอยระวังหลังให้คนอื่น" เขาลักหลังหญิงสาว
ไปข้างหน้าเมื่อมาถึงมุมตึกที่พื้นวิถิกระสุนแล้ว

"พีนท์...พี่ต้องรีบตามมานะ" คาหันมามองหน้าเขา

"พี่ตามไปแน่ ไม่ต้องห่วง รีบไปเถอะ" เขาคุนหลังเธอไป แล้วยื่นมือไปปรับอีกคนที่เพิ่งวิ่งมาถึง

"ไปทางแม่นั่นนะ เคี้ยวพี่จะกลับไปพาที่เหลือออกมาให้หมด" ว่าแล้วเขาก็หันหลังวิ่งย้อนไปทางตึกบัญชาอีกครึ่ง

"พี่นัท!!!" หญิงสาวร้องเรียก แต่เสียงป็นกลบเสียงเธอหมด

๑๐.๓๓ น.

เขารุ่งกลับมาถึงได้ถูกตึกบัญชาอีกครั้ง หลังจากพาคนออกไปได้อีกสามเที่ยว มีคนวิ่งออกมาก่อนแล้วถูกยิงล้มลง นัทวิ่งเข้าไปประคองพยายามลากร่างนั้นให้พ้นวิถึกระสุน ได้ยินเสียงอื้ออึงดังมาจากด้านหลัง เขากัดฟันดึงคนเจ็บกลับเข้าไปในตึก อีกเพียงไม่กี่เมตรก็จะถึงแล้ว...

"เฮ้ย!!! อยู่นั่นตัวนึง" เสียงตะโกนดังขึ้น ตามด้วยเสียงฝีเท้าวิ่งกรูเข้ามา

"ไอ้พวกแกว! ไอ้พวกซาดิซั!" เสียงคำทอนำมาก่อน ตามด้วยหมัดและเท้าอีกนับสิบคู่ ชายหนุ่มยกมือขึ้นปกป้องพยายามหลบพายุหมัดและเท้าที่ระดมเข้าใส่ไม่ทันคั้งตัว

เขาได้ยินเสียงกรามตัวเองหัก รู้สึกถึงฟันที่หลุดจากปาก รสเลือดขมเผื่อนในคอ ดวงตาที่ปิดสนิทจากกำปั้นที่ประเคนเข้าใส่ไม่ยั้ง ไม้หน้าสามหวดเข้ากลางลิ้นปีทำให้เขาจุกจนต้องขดตัวอ

"มึงเป็นใคร ไอ้สัตว์!!! ไอ้พวกหนักแผ่นดิน มึงคนไทยหรือเปล่า พูคมา!!!"

มือจิ๋วหวักระซกผมนหน้าหงาย เขาพยายามอ้าปากจะพูคอธิบาย แต่ไม่สามารถเปล่งเสียงเป็นคำได้นอกจากเสียงอู้อี้ผ่านลิ้นเลือดที่ทะลักจากปาก

"แม่่งพูคไม่รู้เรื่องวะ ไม่ใช่คนไทยแน่ๆ!"

"ไอ้พวกญวน ไอ้แกว ไอ้เหี้ย! มึงมาทำลายชาติกูทำไม!"

"เอาแม่่งให้ตาย!!!"

วินาทีก่อนลมหายใจสุดท้าย...เขากวนาขอให้ดำเนินไปได้โดย
ปลอดภัย

๑๑.๒๘ น.

ร่างไร้วิญญาณของเขาถูกคีเข้าด้วยไม้จนแหลกเหลว เชือกเส้นหนึ่ง
ถูกคล้องที่คอ ศพของเขาถูกลากประจานไปรอบสนามบอล ซึ่งมีร่างของ
นักศึกษาอีกนับสิบนอนเรียงรายอยู่ เสียงให้ร้องดังอื้ออึงราวกับเสียง
ประกาศชัยชนะในสงคราม...

เป็นชัยชนะเหนือซากศพผู้บริสุทธิ์ที่ถูกใส่ร้ายและไม่มีทางสู้!

๑๒.๑๓ น.

เด็กสาวหลับตาขึ้นอยู่กลางสนามบอลในบรรยากาศมุกขมัวของ
เดือนตุลาคม

เธอสัมผัสถึงกลิ่นอายความโหดร้ายจากการฆาตกรรมหมู่ในเช้า
วันนั้นอย่างชัดเจน ราวกับอยู่ในเหตุการณ์เอง แม้เวลาจะผ่านมานานถึง
สี่สิบปีแล้วก็ตาม กลิ่นและเสียงเหล่านั้นยังคงตามมาหลอกหลอนไม่รู้
จบสิ้น และที่สำคัญคือ...

ฆาตกรยังลอยนวล!

ครู่ต่อมาเด็กสาวลืมตาขึ้น กลิ่นและเสียงทั้งหมดหายวับไปราวกับ
ไม่เคยมีเหตุร้ายเกิดขึ้นที่นี่มาก่อน ได้ยินเพลงเชียร์จากกลุ่มนักศึกษา
ดังแว่วมาจากอัฒจันทร์ด้านหนึ่งของสนาม

"ตอนนี้ป่าคงได้เจอกับเขาแล้ว" เด็กสาวพิมพ์พ่าเหมือนกำลังพูดกับ
ใครบางคน กลิ่นที่เธอคุ้นเคยอ้อยอิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อยๆ สลายไป
กับสายลม...

"ลาก่อนค่ะ...ป่าดา"

น้ำงุ่น

ฉันชื่อ อติติ แต่ใครๆ เรียกฉันว่า ไอ้ม่อน

ปีนี้ฉันอายุ ๑๘ จบชั้น ม.๖ กำลังจะเข้าเรียนปี ๑ คณะแพทยศาสตร์

ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

เวลาคนไม่ได้เจอกันนานๆ เขาจะชอบทักกันว่าไงนะ

"เป็นไง สบายดีเปล่า"

อะไรประมาณนี้ และส่วนใหญ่คนถูกถามก็จะตอบแบบนี้ใช้ไหม...

"ก็โอเค เรื่อยๆ"

แต่สำหรับฉัน ถ้ามีใครมาถามแบบนี้ ฉันจะตอบสวนไปทันทีว่า...

"ไม่สบาย ไมโอ ยุ่งมากๆ โคตรยุ่งเลยละ"

ซึ่งฉันก็ตอบไปตามความจริง เพราะเรื่องแบบนี้ไม่รู้จะโกหกทำไม

ตั้งแต่วันที่ป่าตาย ชีวิตฉันก็วนวายไปหมด ไหนจะต้องจัดเตรียม

งานศพ เชิญญาติมาร่วมงาน (เพิ่งรู้ว่าฉันมีญาติกับเขาอยู่สองสามคน)

ติดต่อกับญาติที่ป่าให้ทำพินัยกรรมก่อนตายยกสมบัติทุกอย่างให้ฉัน ให้ทำ

ธุรกรรมต่างๆ แทนฉันซึ่งยังไม่บรรลุนิติภาวะตามกฎหมาย ตั้งแต่แจ้งขอ

ออกใบมรณะบัตร (เอกสารชิ้นสุดท้ายในชีวิตของป่า) แจ้งคัคชื้อป่าออก

จากทะเบียนบ้าน แจ้งเปลี่ยนแปลงเอกสารกรรมสิทธิ์การเงินการธนาคาร
ของป้า ฯลฯ ระหว่างนั้นฉันก็ต้องไปสอบสัมภาษณ์ที่มหาวิทยาลัย ทำเรื่อง
มอบตัวเป็นนักศึกษาใหม่ คิดต่อหอพักสำหรับนักศึกษาปี ๑ ที่ต้องเรียน
ปีแรกที่ศาลายา ก่อนจะย้ายไปเรียนที่ศิริราชปีต่อไป เก็บบ้านจัดข้าวของ
เอาผ้าใบคลุมเครื่องเรือนทั้งหมด เพราะจะไม่ได้อยู่บ้านอีกนาน แยก
เสื้อผ้าเครื่องใช้ที่จะขนไปหอพัก และสุดท้ายคือ หาคนรับฝากเจ้าวัคซัน
สุนัขพันธุ์ร็อตไวลเลอร์อายุ ๑๐ ขวบของฉัน

และคนที่เต็มใจรับฝากมัน ก็มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ฉันนึกได้

"อย่าหว่างใจนี้เลยนะ ฝากหมาหน่อยสิ" ฉันเอ่ยปากทันทีที่เจอ
หน้าหมอโนโนในโรงพยาบาล

"ฝากหมา?" หมอโนโนทำหน้าเหวอ

สำหรับคนที่ยังไม่รู้ หมอโนโนเป็นหมอหนุ่มดีหน้าตาดีอายุ ๒๕ ที่
สนิทกันตั้งแต่ฉันไปนอนเฝ้าไข้ป้าที่โรงพยาบาลเมื่อปีที่ผ่านมา หมอโน
นอยดูแล้วช่วยเหลือมาตลอด โดยแสดงตัวอย่างไม่วัฟฟอร์มว่าคงใจจะจีบ
ฉันจนออกนอกหน้า

"บ้านหมอมันที่กว้างๆ มันน่าจะชอบ" ฉันเคยไปบ้านหมอโนโนที่นิง
เพราะเขาจะยื่นเคาะจะพาไปรู้จักอาเตี้ย หม่าม้า และอาของเข
าครอบครัวหมอโนโนปลูกบ้านสามหลังอยู่ในรั้วเดียวกันตามแบบครอบครัว
คนจีนที่มีฐานะ บ้านหมอโนโนเป็นบ้านทรงทันสมัยอยู่ตรงกลาง ขนาบข้าง
ด้วยบ้านตึกหลังใหญ่ของพ่อแม่ และบ้านไม้เก่าๆ แบบจีนของอาของ ตรง
กลางเป็นสนามหญ้ากว้างใหญ่มีต้นไม้ร่มรื่น ซึ่งฉันเล็งไว้แล้วว่าเหมาะ
เป็นที่วิ่งเล่นของหมาเก่าๆ อย่างเจ้าวัคซัน

"เปิดเทอมนี้ฉันต้องย้ายไปอยู่หอพักที่ศาลายา เขาไม่อนุญาตให้
เอาสัตว์เลี้ยงไปอยู่ด้วย พอปีสองย้ายไปเรียนที่ศิริราช หาทีพักใหม่ได้แล้ว
ค่อยมารับมันกลับ รบกวนหมอโนโนแค่นี้เอง ช่วยหน่อยนะ"

"โอ!...ไม่มีปัญหาเลยครับ คุณม่อน" หมอโนโนยิ้มกว้างอย่างเต็มใจ
"ผมยินดีรับฝาก คุณม่อนไม่ต้องเกรงใจ เราเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องกันแล้ว จำ

ไม่ได้เหรอ" หมอโนจบแพทยศาสตรรามาฯ มหาวิทยาลัยมหิดลเมื่อสองปีก่อน ขณะที่ฉันเพิ่งติดแพทย์ศิริราช เขาจึงถือเป็นรุ่นพี่ต่างคณะของฉันหลายปี เพียงแต่เขาไม่เคยเรียกตัวเองว่าพี่

"อ้อ! เกือบลืม" หมอโนทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ หันไปเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงาน หยิบกล่องของขวัญเล็กๆ ผูกริบบิ้นสีชมพูยื่นส่งให้

" 'ไรอะ' ฉันรับมาอย่างงงๆ

"ของขวัญรุ่นน้องใหม่จากผมไง เปิดดูเลยสิครับ รออะไรอยู่ เปิดเลย" หมอโนทำเสียงคั่นเต๋นราวกับเป็นคนได้ของขวัญเสียเอง

ฉันฉีกกระดาษห่อและเปิดกล่องออก เห็นโทรศัพท์ไอโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดเครื่องหนึ่งอยู่ในนั้น

"จำได้ว่าเครื่องเก่าของคุณม่อนพังไปแล้ว ผมเลยซื้อให้ใหม่ ใส่เคสมาให้เรียบร้อยเลย คุณม่อนน่าจะชอบ"

พอหยิบขึ้นมาดู ก็เห็นเคสลายปีกาฐู้สี่เหลี่ยมอ้อย หมอโนยื่นหน้ามาพลาญยิ้มตาหิย

"ผมเลือกเคสเองกับมือเลยนะ เหมาะกับคุณม่อนมากฯ เคสไปเกม่อน!!!"

หมอโนมามุกนี้อีกแล้ว ชื่อของขวัญทุกอย่างที่ลงท้ายด้วยอะไรม่อนฯ เหมือนชื่อเล่นของฉัน

"โวะ! ไม่เอา มาให้ฉันทำไม"

"โอ้! อย่าคิดมากสิครับ ผมอยากให้จริงๆ จะได้เอาไว้แชตไลน์คุยกัน หรือไม่ก็เอาไว้เล่นเกม 'ไปเกม่อน โก' ที่เขากำลังฮิตกันอยู่ตอนนี้ไงครับ"

เอาจริงๆ ถ้าไม่คิดอะไรมาก ฉันเองก็กำลังอยากได้มือถือเครื่องใหม่ที่รองรับสัญญาณ 4G ใค้อยู่แล้ว เพียงแค่เครื่องที่ฉันเล็งฯ ไว้ราคามันแพงเกินกว่าจะมีปัญญาซื้อ

สมัยนี้ทุกอย่างในโลกล้วนขับเคลื่อนด้วยอินเทอร์เน็ต จนราวกับว่าสัญญาณวาย-ฟายคืออากาศที่เราใช้หายใจ ถ้าขาดไปไม่กี่นาทีก็อาจ

ทุนทุรายตายได้จริงๆ การมี 4G ของบ้านเราก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรหือหรือ
เอามาโฆษณาว่าเป็นนวัตกรรมใหม่แห่งอนาคตอะไร เพราะ 4G ของเรา
เป็นเพียงการพยายามวิ่งไล่ตามประเทศอื่นในภูมิภาคให้ทันเท่านั้น มัน
ช่วยลดทึงฐิและความอหังการของคนไทยที่ชอบคิดว่าเราเหนือกว่า
เพื่อนบ้านในทุกด้านลงไปได้เยอะทีเดียว

"ขอบคุณนะ หมอโน" ฉันทล่าวจากใจจริง ก้มหน้าจ้องมองเคส
ลายปิกจู้สี่เหลี่ยมอ้อยในมือ ไม่กล้าบอกหมอโนว่าฉันทเกลียดสี่เหลี่ยม
อย่างกับอะไรก็ เพราะกลัวเขาจะเสียใจ...

เอาไว้ค่อยหาเคสเปลี่ยนทีหลังละกัน

บ่ายนั้น หลังจากทำความสะอาดบ้านและจัดข้าวของเสร็จ
เรียบร้อย ฉันทก็ขี่จักรยานไปห้างคิสแคนคัสโตรหน้าปากซอย ฉันทต้องซื้อ
ของใช้จำเป็นหลายอย่างสำหรับการดำรงชีวิตเป็นมนุษย์หอ รวมทั้งอาหาร
หมาและอุปกรณ์สุนัขจ่าพวกปลอกคอ โซ่ล่าม และซามข้าวของเจ้าวัคชิน
เย็นนี้หมอโนจะขับรถพามาไปยังบ้านหลังใหม่ คนต้องเตรียมตัวเพื่อย้าย
ที่อยู่ หมาก็เหมือนกัน

แต่ดูเหมือนเจ้าวัคชินจะไม่ค่อยแฮปปี้เท่าไรเมื่อรู้ว่าต้องย้ายบ้าน
อีกแล้ว เพราะมันเริ่มคุ้นเคยกับบ้านนี้หลังจากอยู่มากหลายเดือน ฉันทเห็น
มันเที่ยวเดินประกาศอาณาเขตส่วนตัวด้วยการฉี่ไว้ตามมุมโน้นมุมนี้เต็ม
ไปหมด สุดท้ายก็ต้องอธิบายให้มันเข้าใจว่านี่เป็นการย้ายที่อยู่ชั่วคราว
เท่านั้น และรับปากว่าจะไปเยี่ยมมันบ่อยๆ เจ้าวัคชินทำมุกย่นไปย่นมา
อย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนเดินสะบัดตูดงอนปองๆ ออกไป

หมาแก้วยทองก็ีแหละ ฉันทแค่แปลกใจว่าทำไมถึงคุยกับมันรู้เรื่อง
ทั้งๆ ที่ไม่ได้พูดอะไรออกมาสักคำ สงสัยเราคงสื่อสารกันผ่านการคมกลืน
ความรู้สึกละมั้ง นี่ฉันทคานะ

ในห้างมีคนพลุกพล่านเต็มไปหมด จนนึกว่ากำลังมีเทศกาลเท
กระจาด แต่ส่วนใหญ่มาเดินตากแอร์เล่นมากกว่าจะมาซื้อของ ดูเหมือน

กำลังมีการประกวดร้องเพลงอะไรซักอย่าง ฉันได้ยินพิธีกรตะโกนผ่านไมค์เสียงก้องไปมาฟังไม่รู้เรื่อง สักพักบนเวทีก็มีเด็กหญิงอายุไม่เกิน ๑๐ ขวบ แต่งหน้าจ๊วครวกับอายุ ๓๐ ขึ้นไปยืนร้องเพลงและเต้นย็อกเย็กไปมา หน้าเวทีมีกลุ่มพ่อแม่ยืนส่งเสียงเชียร์และเอามือถือถ่ายภาพรูปร่าง ประหนึ่งว่าลูกตัวเองเป็นเซเลบชื่อดัง

ตอนยังอยู่ ป้าชอบพูดเสมอว่าอยากเห็นฉันแต่งงานมีครอบครัว แต่พอมาคิดๆ คุณ ถ้าฉันต้องแต่งงานแล้วกลายเป็นพวกพ่อแม่ที่วันๆ ต้องพาลูกเที่ยวตระเวนประกวดร้องเพลงตามห้างแบบนี้ ฉันคิดว่าขออยู่คนเดียวดีกว่า

"โห! ไม่เห็นต้องซื้อมาเยอะแยะขนาดนี้ก็ได้ คุณม่อน" หมอโนทำตาโตเมื่อเห็นกระสอบอาหารหมาที่ฉันซื้อมารวกับเตรียมจะเปิดฟาร์มสุนัข

"ที่บ้านยังมีเหลือคั้งเยอะ ของ เจ้าเกาเภา ที่เพิ่งตายไปเมื่อปีก่อนนะ"

"เกาเภา? ชื่อหมาหรอนั้น นี่กว่าหมี่แพนด้าซะอีก" ฉันช่วยหมอโนขนของใส่ท้ายรถเย็นวันนั้น เมื่อเขาแวะมารับเจ้าวัคซินที่บ้าน

"ขอทายเป็นพันธุ์เขาเขา ไม่ก็ปักกิ่ง เพราะชื่อฟังดูออกจีนๆ"

"หมาฝรั่งครับ พันธุ์เฟรนช์บูลด็อก จริงๆ มันชื่อสุนัขปี่ แต่วันๆ ไม่เห็นมันทำอะไรนอกจากเกาตัวเองอีกๆ จนหนังถลอกไปหมด อากงเลยเรียกมันว่า ไอ้เกาๆ" หมอโนเล่าจบก็หัวเราะอยู่คนเดียว

"อ้อ! นี่เอง"

"จริงๆ ก็ดีเหมือนกันนะครับ ที่เจ้าวัคซินจะย้ายไปอยู่บ้านผม เพราะที่บ้านไม่ได้เลี้ยงหมามานานแล้ว รู้สึกแปลกๆ เหมือนขาดอะไรไปอย่าง" หมอโนปิดประตูท้ายรถเอสยูวีคันใหญ่เมื่อขนของเสร็จ

"แต่คุณม่อนต้องสัญญาก่อนนะครับ ว่าจะแวะไปเยี่ยมมันบ่อยๆ ผมจะได้ไม่เหงา...เอ๊ย! เจ้าวัคซินจะได้ไม่เหงา และผมก็จะได้อาศัยมันเจอ

หน้าคุณม่อนบ้างใจครับ แหะๆ" กล่าวจบก็ยื่นบิတ်ตัวไปมาด้วยความเงิน
จนฉันท้อใจไม่ได้

"เกรๆ ฉันจะพยายามไปเยี่ยมมันทุกวันศุกร์ละกันนะ"

"จริงดิ! ฉันไปทานข้าวเย็นที่บ้านด้วยกันนะครับ ผมจะบอกหม่อมมา
ให้ทำกับข้าวรอ หม่อมมาแกคงจะดีใจ เพราะแกเอ็นดูคุณม่อนอยู่แล้ว"

พอขนของเรียบร้อย ฉันก็วิ่งเข้าวัดขึ้นมาสั้่นรถ มันทำท่าอึดเอื่อน
เหมือนไม่ยอมไป หันมามองบ้านด้วยความอาลัยอาวรณ์ ก่อนจ้องหน้า
ฉันแล้วทำตาละห้อย...

เวอร์กรรม เจอหมาครามาเข้าให้แล้วสิ

ตกลงเย็นนั้นฉันเลยต้องนั่งรถไปส่งมันถึงบ้านหมอนที่อยู่แถว
พุทธมณฑล ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยเท่าไร เจ้าวัดขึ้นดูจะโอเคขึ้นเมื่อ
มีฉันนั่งรถเป็นเพื่อน แต่คนที่ดีใจกระตือรือร้นที่สุดกลับกลายเป็นหมอน

"แหม...ค่อยยังชั่วหน่อย ผมจะได้มีเพื่อนคุย ไม่งั้นคงต้องคุยกับ
หมาไปตลอดทาง"

อืม...เข้าใจเปรียบเทียบนะ

หลังจากหาที่อยู่ชั่วคราวให้เจ้าวัดขึ้นได้แล้ว ภารกิจสุดท้ายของ
ฉันเป็นเรื่องส่วนตัวจริงๆ จะว่าไปเป็นหนึ่งในไม่กี่อย่างที่ฉันตั้งใจทำเพื่อ
ตัวเอง

วันรุ่งขึ้นฉันขึ้นจักรยานฝ่าการจราจรอันพลุกพล่านในเขตเมืองเก่า
ตรงไปยังกลุ่มอาคารโบราณอายุเกือบร้อยปีที่กำลังรอกการบูรตึงเพื่อทำ
เป็นห้างสรรพสินค้า

โครงเหล็กก่อสร้างขึ้นเป็นแนวเรียงรายหน้าร้านถ่ายรูปแบบเก่าแก่
แห่งนั้น บนกระจุยงุ่นมัวของคู่ใจมีป้ายกระดานขนาดใหญ่ปิดไว้พร้อม
ข้อความว่า 'ปิดกิจการ' ฉันจอดจักรยานลงไ้ยืนดูแล้วก็รู้สึกใจหาย
รูปถ่ายหลากหลายที่เคยใส่กรอบวางโชว์ไว้ในคู่ใจอันตรธานหายไปจาก
ชั้นหมดเกลี้ยงแล้ว เสียงเครื่องจักรกำลังเจาะถนนปูนดังทะลวงแก้วหูจน

แทบไม่ได้ยินเสียงความคึกคักตัวเอง กลิ่นฝุ่นลอยปนอยู่ในโอแคตที่ร้อนระอุ จนฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นไอศกรีมที่กำลังละลาย

"หนูมาขอซื้อภาพถ่ายเก่าค่ะ" ฉันเอ่ยปากกับอาแป๊ะแก่ๆ ที่ดูท่าจะเป็นเจ้าของร้าน แกกำลังเอากระดาษหนังสือพิมพ์ห่อรูปถ่ายในกรอบที่ละรูป แล้วเก็บใส่กล่องหลายใบที่วางระเกะระกะเต็มร้าน

พอบอกจุดประสงค์ไปแล้ว ฉันก็ยังต้องอ้อนวอนอยู่นานกว่าอาแป๊ะจะยอมรื้อรูปถ่ายที่แพ็กเสร็จเรียบร้อยในกล่องออกมาให้ฉันเลือกทีละอัน ภาพถ่ายเก่าๆ พวกนั้นฉันเคยผ่านตามาหมดทุกรูป แต่เมื่อมาปรากฏให้เห็นอีกครั้งทีละภาพ ก็เหมือนความทรงจำเก่าๆ ถูกคัดต่อเรียงร้อยใหม่ รวากับคลิป์ไว้อาลัยคาราผู้ล่วงลับที่นิยมฉายในงานประกาศรางวัลออสการ์ ผู้คนในรูปถ่ายทั้งหมดหาชีวิตไม่แล้ว ฉันรู้สึกสะเทือนใจเมื่อคิดว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่จะได้เห็นรูปถ่ายพวกนี้

ในที่สุดฉันก็พบรูปที่ต้องการ รูปแต่งงานของพ่อกับแม่ที่ถูกแคดเลียจนสีซีดจาง แต่รอยยิ้มและแววตาแห่งความสุขของทั้งสองในวินาทีที่ภาพถูกบันทึกยังคงชัดเจนเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวาน เป็นรูปเดียวกับที่วางไว้บนหิ้งที่บ้านป่า เพียงแค่รูปนี้มีขนาดใหญ่กว่าเกือบเท่าตัว

"หนูอยากได้อีกรูปหนึ่งด้วยค่ะ เป็นรูปเล็กๆ ที่เคยวางตรงมุมขวาสุดชั้นล่างของตู้โชว์ อาแป๊ะจำได้ไหม"

"จำไม่ได้" แกส่ายหัว "ในชีวิตนี้ฉันจำรูปคนมาเป็นหมื่นเป็นแสนรูป จำไม่ไหวคะไม่ไหวหรอก อีหนู"

เมื่อไม่มีทางเลือกอื่น ฉันเลยจำเป็นต้องใช้สัมผัสพิเศษที่มีในการค้นหารูปถ่ายใบนั้นจากกล่องจำนวนมหาศาลภายในร้าน ฉันยื่นหลักตาท่ามกลางกลิ่นอดีตมากมายลอยปกคลุมทับถมกันอยู่เต็มไปหมด พยายามพุ่งสมาธิไปยังกลิ่นเดียวที่คุ้นเคย กลิ่นแห่งความทรงจำที่ฉันมีร่วมกับเขา กลิ่นของความรู้สึกดีๆ ที่ไม่เคยเจือจางลงแม้เวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน...

กลิ่นของรุ่นพี่ผู้ลึกลับ!

"ขอคุณในกล่องใบนั้นได้ไหมคะ" ฉันลืมตาขึ้นแล้วชี้มือไปยังกล่อง

ขนาดเล็กใบหนึ่งที่ว่างอยู่ใต้บันได

ฝุ่นกระจายขึ้นมาทันทีที่อาแป๊ะเปิดฝากล่อง ฉันล้วงหยิบกรอบรูป
ห่อกระดาษอันหนึ่งขึ้นมาจากกันกล่อง ค่อยๆ แกะออกดูซ้ำๆ

ชายหนุ่มสวมชุดนักศึกษาในรูปถ่ายยิ้มตอบกลับมาจากอดีตที่ไกล
แสนไกล

"หนูขอซื้อรูปนี้ด้วยได้ไหมคะ"

"รู้ได้ไงว่าอยู่ตรงไหน ขนาดอ้าวเก็บเองกับมือยังไม่รู้เลย" อาแป๊ะ
ชะโงกหน้ามาดูรูปด้วยความทึ่ง

"อ้อ! จำได้ละ เด็กผู้ชายคนนี้เป็นข่าวดังหลายสิบปีก่อน"

"ข่าวดัง?" ฉันทวนคำ

"ก็อีโคนที่ตายในโรงเรียนที่เป็นวังเก่า เคยมีคดีฆ่าพวกเจ้าอะไร
สักคนนี่แหละ คนเขาเลยลือกันว่ามันเป็นคำสาป" เจ้าของร้านอธิบาย
มองลอดแว่นสายตาไปยังรูปถ่ายของรุ่นพี่

"อ้าวเป็นคนถ่ายรูปนี้เอง ที่จำได้เพราะที่บ้านเขามาขออ๊อคขายไป
ทำเป็นรูปหน้างานศพ"

"แล้วอาแป๊ะจำได้ไหมว่าเขาเป็นคนยังไง" ฉันรีบถามด้วยความ
อยากรู้

"ก็คงหน้าตาดีเหมือนในรูปละมั้ง ที่เหลือก็จำอะไรไม่ได้ มึนนาน
มากแล้ว"

ฉันใจเต้นตึกตักเมื่อมองใบหน้าในรูปถ่ายนั้น ความทรงจำตอนร่วม
สืบคดีด้วยกัน แวบขึ้นในสมองเป็นฉากๆ รู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาดเมื่อ
สัมผัสถึงกลิ่นแมนๆ สปอร์ตๆ ที่เคยตามติดฉันไปทุกหนทุกแห่ง แต่บัดนี้
ได้สูญสลายไปตลอดกาลแล้ว

รูปถ่ายใบนี้คือหลักฐานของความทรงจำเพียงหนึ่งเดียว ที่ฉันจะ
เก็บไว้เพื่อระลึกถึงเขาตลอดไป...รุ่นพี่ของฉัน

"แอริย์! สวัสดิ์จ้า นายคือรุมเมตเราใช่ปะ"

เสียงแจ๊วๆ เหมือนเสียงแมวผสมเสียงร้องเพลงสโตร์ ลูลา ทักขึ้นอย่างร่าเริง ทันทีที่ฉันเอาหูคั่นประตูห้องในหอพักเข้าไป เพราะมือไม่ว่างต้องลากกล่องใส่ของขนาดใหญ่เข้ามาด้วย

เมื่อหันไปมองก็เห็นสาวแว่นตัวเล็กๆ ผูกผมเปียสองข้าง หน้าตานีร์ดตามสโตร์เด็กแพทย์ ผิวซีดก่อนไปทางเหลือง เห็นกระสีน้ำตาลจางๆ กระจายเต็มสองแก้ม ดวงตาเล็กๆ คู่นั้นจ้องผ่านแว่นตรงมาเหมือนกำลังประเมินฉันจากรูปลักษณ์ภายนอกในแวบแรกที่เราเห็น

"เรา ข้าวฟ่าง นะ แล้วนายล่ะ"

"ม่อน"

ฉันแนะนำตัวสั้นๆ ไม่ค่อยชอบบให้ใครเรียกสรรพนามว่า 'นาย' เท่าไหร่ โดยเฉพาะผู้หญิงด้วยกัน สงสัยยัยนี่จะเป็นทอม ฉันใช้คัตินคั่นกล่องไปตามพื้น ถึงแม้หอพักจะมีลิฟต์ แต่การต้องแบกหนังสือที่ขนจากบ้านมาจนแน่นกล่องขนาดนี้ ก็เล่นเอาเอวเคล็ดได้เหมือนกัน

"ยินดีต้อนรับสู่ห้อง ๔๐๕ นะจ๊ะ ห้องที่เราสองคนต้องอยู่ด้วยกัน"

นับตั้งแต่นี้ไป" ยัยแวนผายมือไปรอบห้องราวกับแอร์โฮสเตสกำลังสาธิตความปลอดภัยบนเครื่องบิน

"เอิ่ม...คือพอที่เรามาถึงก่อน เลยเลือกเตียงคิดหน้าต่างทางซ้ายไปแล้ว ของนายคืออันที่คิดนั่งห้องน้ำ หวังว่าคงจะชอบนะ"

พูดเองเออเอง เลือกเองเสร็จสรรพ แล้วยังจะมาถามอีกว่าถูกชอบไหม ฉันมองไปที่เตียงเล็กๆ ขนาดแมวกินตายยังลำบาก ผ้าปูเตียงสีขาวคู่มีกราบจางๆ เหมือนอะไรที่พยายามซักแต่ไม่ออก

"เอ้อ!...หม่อน ไซ้ไหม"

"ม่อน"

"อ้อ!...โทษที เรานึกว่านายชื่อโบหม่อนซะอีก แล้วม่อนนี่มาจากอะไรอะ...อะ! อย่าเพิ่งบอกนะ อย่าเพิ่งบอก ขอเราทายก่อน"

กูยังไม่ทันพูดอะไรเลย ฉันยืนท่าคาลอยขึ้นเพดานแบบแข็งๆ

"เราว่า ม่อน ต้องมาจาก โคราเอม่อน แน่ๆ เลย...ใช้มัยๆ บอกซิ บอกซิว่าเราทายถูก"

ทายแบบนี้คนที่ลั่นเจ็ดแล้ว ฉันก็เกียจตอบเลยก้มหน้าก้มตาลากกลิ้งไปยังเตียงที่ยัยรุมเมตจักษ์ให้โดยไม่มีสิทธิ์เลือก เมื่อเห็นฉันเงียบยัยนั้นก็ยกไหล่แล้วค่อยๆ หอยของหล่อนต่อไป

"เอ้อ! เราแนะนำตัวเองก่อนดีกว่านะ ข้าว่าฟางนะเป็นชื่อเล่น ชื่อจริงๆ ของเราคือ กก"

คนเหี้ยไรวะช็อกก กกหุเหรอ ฉันคิดในใจซ้ำๆ แต่ดูเหมือนยัยแวนจะรู้ว่าฉันคิดอะไรอยู่ รีบสวนขึ้นทันที

"ไม่ใช่กกหุนะ กกเฉยๆ ก.ไก่สองตัว แบบตัวสะกดแมกกไก้ พ่อเราเป็นคนตั้งให้ พ่อบอกว่าตอนแม่ตั้งท้องเรา พ่อก็อยู่หลายเดือนเลยนะกว่าจะได้ชื่อนี้มา เพราะนอกจากจะหมายถึงตัวสะกดแรกในภาษาไทยแล้ว ยังมีความหมายว่าแม่ไก่กกไข่ หรือหมายถึงคันกกก็ได้ด้วยนะ...เกร่มัยละ!"

จะ เกร็กก็เกร็กจะ แค่อีชื่อเล่นมึงดันชื่อข้าว่าฟางนี่สิ ตกลงเอาไถกันแน่

"ส่วนข้าวฟ่างแม่เป็นคนตั้งให้" หล่อนตอบรากับอ่านใจฉันได้

"เพราะแม่ชอบทำนาแบบเกษตรอินทรีย์ บ้านเรามีนาข้าวที่อยู่หลายแปลง เสาร์อาทิตย์ครอบครัวเราก็จะขับรถไปทำนากัน สนุกมากๆ เลย เราปลูกข้าวปลอดสารหลายอย่างเลยนะ ทั้งข้าวเหนียวเขี้ยวงู ข้าวมันปู ข้าวไรซ์เบอร์รี่ ที่แรกแม่จะตั้งชื่อเล่นเราว่า ข้าวกล้องงอก แต่สุดท้ายเปลี่ยนใจ เพราะข้าวฟ่างฟังดูเรียบง่ายซิมเปลกว่า"

โชคดียิ่งๆ ที่แม่เปลี่ยนใจ ฉันคิด ยัยธรมเมตคนนี้ต้องมาจากครอบครัวคนชั้นกลางโลกสวยตามแบบฉบับร้อยเปอร์เซ็นต์ คือพ่อแม่พอมีฐานะ ทำงานบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ในเมืองแต่เกลียดทุนนิยม กิจกรรมวันหยุดเสาร์อาทิตย์คือออกต่างจังหวัดไปเล่นเป็นชาวนา ก่อนจะกลับมาเป็นไฮโซทันเช้าวันจันทร์พอดี

"เราจบมาจากโรงเรียนครุโณทัย โรงเรียนทางเลือกแบบองค์รวม โฮลิสติกนะ นายรู้จักมั๊ย เพราะพ่ออยากให้เรามีชีวิตอิสระ ไม่ใช่โดนบังคับเรียน พ่อบอกว่าความรู้กับความสุขต้องไปด้วยกัน โรงเรียนเราอยู่ในสวนพอเพียงและคิดค้นสูตรๆ ทำให้เราเข้าใจธรรมชาติ ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อวัตถุนิยมเหมือนเด็กโรงเรียนอื่น"

จ้าว พอเพียงมากเลยจ้าว ค่าเทอมเทอมละสองแสนเอง ฉันแอบเห็นไอโฟนและไอแพดแอร์รุ่นใหม่ๆ ล้ำสุดวางอยู่บนเตียงของหล่อน

ผ่านไปเป็นชั่วโมง ฉันนอนของขึ้นมานอนห้องอีกหลายเตียงจนเสร็จระหว่างนั้นยัยข้าวฟ่างไม่ได้แสดงน้ำใจจะช่วยฉันเลย (ซึ่งจริงๆ ฉันก็ไม่ต้องการหรอกนะ) สิ่งเดียวที่หล่อนทำคือพูดยๆ และพูดยไม่หยุด ฉันก็ฟังบ้าง พยักหน้าเออออบ้าง แต่ส่วนใหญ่จะทำหูทวนลมมากกว่า

ฉันเอารูปถ่ายของป้า รูปแต่งงานของพ่อแม่ออกมาวางพิงผนังก่อนจะหยิบรูปสุดท้ายออกมา

"นั่นรูปใครอะ พ่อนายตอนหนุ่มๆ เหรอ"

ยัยแวนทักเมื่อเห็นฉันวางรูปรุ่นพี่ไว้บนโต๊ะหัวเตียง

"เอ้า...หรือว่ารูปแฟน อีๆ"

พูดจบก็เอามือปิดปากหัวเราะคิกคัก

"รูปคนตายนะ" ฉันทอบเรียบๆ ยัยธูมเมตชะงักค้าง ทำตาโต

"หวาย! แล้วเอารูปคนตายมาไว้บนหัวเตียงทำไมงะ"

"คนตายหมดแหละ นั่นรูปพ่อแม่ฉันที่ตายไปนานแล้ว โน่นก็รูปป้าเพ็งตายเมื่อปีก่อน"

"โห! เสียใจด้วยนะ...เป็น'ไรตายอะ"

"พ่อกับแม่รถกว่าตายทั้งคู่ ส่วนป้าตายด้วยโรคเยื่อหุ้มสมองอักเสบ"

"โหย!...แล้วตอนนี้ยายอยู่กับใครอะ"

"อยู่คนเดียว"

"เฮ้ย! จริงดิ" ยัยแวนร้องเหมือนเห็นผี "แล้วยายไม่มีญาติพี่น้องกับเค้าบ้างเลยหรอ"

"ไม่มี" ฉันทักบทห้วนๆ

"หุ่ย! น่าสงสารเนอะ"

นี่มันจะโห! โหย! หุ่ย! อีกนานมั๊ย ฉันทคิดแล้วก้มหน้าก้มตาจัดของให้เข้าที่ นึกอยากจบบทสนทนาโดยเร็ว แต่ดูเหมือนยัยนั้นจะไม่เกิด

"ถึงพ่อแม่เราจะยังอยู่กันครบ แต่เราก็เข้าใจความรู้สึกของคนที่ถูกสูญเสียครอบครัวแบบนายคินะ สมัยเด็กๆ เราเสียอาม่าไปเพราะโรคมะเร็ง ตอนนั้นเราเพิ่ง ๓ ขวบ เรียนอยู่ชั้นอนุบาลเอง แต่เราก็ตั้งใจไว้เลยว่าโตขึ้นเราจะเป็นหมอเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ผู้ทุกข์ยากให้พ้นจากความเจ็บป่วย..."

ฟลอเรนซ์ ไนคิงเกล ชัดๆ ฉันทประชดในใจ ไม่ได้พูดออกมาเพราะไม่มีจังหวะให้พูดเลย ยัยหมวยแวนยังคงพูดจ้อๆ อยู่ฝ่ายเดียว โดยไม่สนใจว่าฉันจะอยากฟังในสิ่งที่หล่อนพูดหรือเปล่า

ในที่สุด ก่อนจะขาดใจตายเพราะความมอยด์จากภาวะคลื่นเสียงจี้คสมอง ฉันก็ค้นพบวิธีเอาตัวรอดขึ้นมาได้ คั่วไปมาเปิดออก ล้วงเข้าไปหยิบเครื่องเล่นเทปคาสเซ็ทแบบพกพาพร้อมหูฟังที่เรียกว่า 'ซาวด์อะเบาต์'

ออกมา เครื่องเสียงเรโทรรุ่นนี้ฉันเจอในห้องเก็บของที่บ้านป่า มันเป็น
แผ่นข่อยคิซของวัยรุ่นยุค ๘๐-๘๐ ซึ่งยังใช้งานได้ดี แคมป์ก็ยังมี
ม้วนเทปคาสเซ็ทสะสมไว้เพียบ ฉันเลยได้อาศัยฟังเพลงเก่าๆ สมัยคุณป้า
ยังสาว จะว่าไปซาวด์อะเบาต์ก็คือบรรพบุรุษของไอฟ็อกในสมัยนี้นั่นเอง
ปรกติฉันจะใช้ป้องกันพวกวิญญาณที่พยายามติดต่อกับฉันผ่านทางเสียง
แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกว่เสียงวิญญาณยังน่ากลัวน้อยกว่าเสียงยัยแวนนี่ซะอีก

ฉันสวมหูฟังและเปิดเพลงจากม้วนเทปที่คิดมาในเครื่อง เป็นเพลง
โปรคของฉัน ชื่อเพลง 'คอย' ของวง *ฟรีเบิร์ด* อันแสนจะฮิตในสมัยก่อน
กดปุ่มเร่งเสียงจนสุดวอลุ่ม...ได้ผล! ภาพยัยรุมเมตอ้าปากพะงาบๆ
ประกอบเสียงเพลง คุณแล้วก็ตกคิ เหมือนคุณมิสสิกวิดิโอที่นักร้องลิปซิงก์
ไม่ตรงกับปาก ช่วยลดความนอยด์ลงไปได้มากทีเดียว

คืนนั้นฉันเผลอหลับไปทั้งที่ยังใส่หูฟังขณะที่ยัยข้าวฟ่างยังพูด
ไม่ยอมหยุด แบบนี้ละมั้งที่เขาเรียกว่า พูคจนลืงหลับ ฉันสรุปได้เลยว่
รุมเมตของฉันนี่เพี้ยนซัวร์ หรือจริงๆ แล้วพวกเด็กเรียนเด็กเนิร์ดคง
ไม่ค่อยปรกติกันสักคน

แต่จะว่าไป ฉันเองก็ไม่ค่อยปรกติเท่าไรในสายตาคนอื่น เพราะ
ฉันมีพฤติกรรมแปลกๆ ประเทษอบคมโน่นคมนี่โดยไม่มีสาเหตุ หรือไม่
ก็ชอบพูคอะไรเงิมาๆ ง่าๆ อยู่คนเดียว จนทุกคนลงความเห็นว่าฉันเพี้ยน

อย่าลืมสิว่ ฉายาที่เพื่อนโรงเรียนเก่าตั้งให้ฉันก็คือ 'อีบ้า' ว่างละ

๐๐๓

พิธีขึ้นศึกเป็นประเพณีต้อนรับน้องใหม่ของคณะที่สืบทอดกันมา

ยาวนาน รุ่นพี่ตั้งแต่ปีสองถึงปีห้าจะมายืนเข้าแถวเรียงกันสองฝั่งเป็นแนว ยาวจากหน้าตึกคณะขึ้นไปตามบันไดจนถึงชั้นบนสุด ระหว่างที่นักศึกษาใหม่เดินขึ้นตึก รุ่นพี่จะร้องเพลงพร้อมกันและมอบดอกไม้ให้น้องทีละคน

"โหย! ขนลุกเลยอะ หม່อน" ยัยข้าวฟ่างหันมาบอกฉันด้วยสีหน้า ซาบซึ้ง โดยไม่รู้ตัวว่าเรียกชื่อเล่นฉันผิด

"ม่อน ไม่ใช่หม່อน" ฉันแก้ให้ แต่ดูเหมือนยัยหมวยแวนจะไม่ได้ยิน เพราะเสียงเพลงดังกลบหมด

จริงๆ ป้ายที่รุ่นพี่ทำให้น้องใหม่ห้อยคอก็เขียนบอกชื่อแต่ละคน ชัดเจนอยู่แล้ว สงสัยยัยนี้จะอ่อนภาษาไทย เลยอ่านชื่อฉันผิดตลอด

"ประเพณีขึ้นศึกของที่นี่ยิ่งใหญ่สมคำร่ำลือจริงๆ เคยได้ยินเขาพูด กัน แต่ไม่นึกว่าของจริงจะซาบซึ้งขนาดนี้" ยัยข้าวฟ่างพูดเสียงสั่นเครือ น้ำตาคลอ ฉันสังเกตเห็นนักศึกษาใหม่อีกหลายคนที่ยืนร้องไห้ออกมาด้วยความปลาบปลื้ม จนรู้สึกตัวเองผิดปรกติหรือเปล่าที่ไม่ร้องไห้เหมือน คนอื่นๆ

ระหว่างนั้น ฉันรู้สึกเหมือนถูกจ้องมองโดยสายตาคู่หนึ่งตลอดเวลา พอเหลียวมองฝ่ากลุ่มนักศึกษาไปรอบๆ ก็ไม่เห็นอะไร แต่ฉันมั่นใจว่ามีใครบางคนมองอยู่แน่ๆ มันเป็นสัญชาตญาณดั้งเดิมของมนุษย์ที่ยังหลงเหลืออยู่หลังจากก้าวพ้นความเป็นสัตว์ปามานาน...สัญชาตญาณของเหยื่อที่ถูกจ้องโดยผู้ล่า เพียงแต่โลกในยุคปัจจุบันไม่เหมือนป่าในสมัยหินที่ต้องระวังตัวทุกอย่างก้าว สัญชาตญาณการเอาตัวรอดที่ไม่ค่อยได้ใช้ก็เริ่มหายไป เหลือไว้แต่ความรู้สึกเวลาถูกใครจ้องมอง

เคยเป็นไหม เวลาเบียดเสียดอยู่ในสถานที่ที่คนพลุกพล่านอย่างรถไฟฟ้า ถ้าเราลองจ้องมองไปที่ด้านหลังของคนคนหนึ่งนานๆ สักพักคนคนนั้นจะหันกลับมา เพราะรู้สึกว่ามีสายตาคูใดบางคนกำลังจ้องมองอยู่ นั่นแหละความรู้สึกของฉันในตอนนั้น

"ยินดีต้อนรับ น้องใหม่"

ดอกกุหลาบดอกหนึ่งยื่นมาตรงหน้า ฉันไม่สนใจเพราะตอนนั้นมีดอกไม้จากพวกรุ่นพี่ยื่นกันสลอนไปหมด ฉันพยายามก้มหน้าทำเป็นไม่เห็น เพราะพี่เกียจรับมาถือให้พระพุทธรูปเล่าๆ แต่ดอกไม้ดอกนั้นกลับยื่นใกล้เข้ามาอีกจนเกือบจะทิ่มหน้า

"ให้น้องครับ น้อง...เอ่อ...น้องม่อน" เจ้าของดอกไม้อ่านชื่อฉันจากป้ายที่ห้อยคอ

พอเงยหน้าดู ก็เจอชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งแบบนักกีฬา ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา ผิวพรรณดี และที่สำคัญคือ หล่อมากๆ หล่อโคตรๆ หล่อกว่ารุ่นพี่ผู้ชายทั้งหมดที่ฉันได้เห็นมา

"พี่เป็นรุ่นพี่ปีสามนะ ชื่อพี่เอ็ม" หนุ่มหล่อแนะนำตัว "ยินดีที่ได้รู้จักจ้ะ น้องม่อน"

ฉันหลบตา ยื่นมือไปรับดอกไม้จากเขาอย่างเสียไม่ได้ เพราะดูท่าทางเขาจะไม่ยอมไปไหนถ้าฉันไม่รับมัน แอบได้ยินเสียงฮือฮาจากสาวในกลุ่มน้องใหม่ที่ดูจะกรี๊ดกร๊าดรุ่นพี่คนนี้เป็นพิเศษ

"หุย! หล่อว้าวคายคายลัมเลยอะ" เสียงยัยรูมเมตกระซิบข้างหู

เพิ่งรู้ว่าสาวไฮโซอย่างหล่อนก็ใช้ศัพท์สก๊อยเป็นด้วย ยัยข้าวฟ่างเหลียวมองพี่เอ็มไม่วางตาจนแทบเคินสะคุ้ยชั้นบันไดเหล็กล้ม ขณะที่ฉันถูกคนข้างหลังเบียดเสียดจนต้องเคลื่อนไปข้างหน้าเรื่อยๆ แต่อีตาพี่เอ็มอะไรนั่นก็ยังเดินตามมาไม่หยุด

"ถ้าไม่รังเกียจ พี่อยากขอเป็นพี่รหัสน้องม่อนได้ไหม" เสียงทุ้มนุ่มของเขาถาม ฉันยังคงนิ่งไม่ตอบสักคำ ทำสีหน้าเย็นชาไร้อารมณ์ แบบที่เพื่อนโรงเรียนเก่าเรียกว่า 'หน้าเหี้ยเบอร์ห้า'

"ได้ไหมจะ น้องม่อน" เขายังเข้าชี้ไม่เลิก จนฉันเริ่มรำคาญนิดๆ ฉันรู้ว่าตัวเองไม่ใช่สาวเซ็กซี่ควาวอื้ออะไร ประเภทที่แค่ยืนเฉยๆ ก็มีหนุ่มมองเหลียวหลังหรือคอยตามจิบ ฉันแทบไม่มีอะไรดึงดูดเพศตรงข้ามเอาเสียเลย ตัวก็เล็กเหมือนเด็กไม่สมส่วน นมก็ไม่มี หน้าตาก็จืดๆ แถมยังชอบทำหน้าที่เปื้อนโลกตลอดเวลา ฉันเลยรู้สึกงงที่มีผู้ชายมาแสดงท่าทีสนใจ...อ้อ! ยกเว้นหมอนินคนึง รายนั้นอาการรอกนอกนอกหน้าจนฉันเริ่มชินแล้ว

"พี่เป็นประธานชมรมเคนได้ด้วยนะ เพื่อน้องม่อนสนใจจะเข้าชมรม" เขายิ้มพลางยื่นหน้าเข้ามาใกล้ จนฉันต้องขยับออกห่าง ได้กลิ่นน้ำหอมผู้ชายราคาแพงโชยมาจากตัวเขา

"โห! จริงดิ เคนได้ด้วย เหม่กๆ เลย รั้ม้ย เราอะอยากเรียนเคนได้มาตั้งแต่เด็กแล้ว" ยัยข้าวฟ่างดูจะสนใจอีตาพี่เอ็มสุดๆ จนฉันอยากผลักล่อนไปคุยกับเขาให้รู้แล้วรู้รอดเสียเลย จะได้ไม่ต้องมาพุดผ่านหูฉันไปมาแบบนี้

เสียงเพลงที่รุ่นพี่ร้องต้อนรับน้องใหม่จบลงเมื่อพวกเราเดินขึ้นมาถึงชั้น ๔ อันเป็นชั้นบนสุดของตึก เป็องหน้าเป็นห้องขนาดใหญ่ มีตัวอักษรติดไว้เหนือประตูว่า 'ห้องแล็บกายวิภาคศาสตร์' ต่ำลงมามีป้ายผ้าเขียนข้อความว่า 'พิธีไหว้อาจารย์ใหญ่ของนักศึกษาปี ๑ คณะแพทยศาสตร์'

"น้องใหม่ครับ เคียวพี่ๆ จะแจกดอกไม้ธูปเทียนและพาทุกคนเข้าไปในห้องเพื่อกราบอาจารย์ใหญ่ของเรา ทุกท่านที่อยู่ในห้องนี้เป็นผู้มี

พระคุณคือนักศึกษาแพทย์อย่างมาก ท่านยอมอุทิศร่างของท่านเป็นอาจารย์เพื่อให้ความรู้ด้านกายวิภาคแก่พวกเรา ขอให้น้องๆ สงบเสงี่ยม และให้เกิดริตแก่อาจารย์ใหญ่ทุกท่านด้วยนะครับ"

เสียงอ้ออิงสบบลง พวกุ่นพี่ช่วยกันยกพานดอกไม้ธูปเทียนมาแจกให้น้องใหม่ ทุกคนยื่นมือไปรับมาคนละซุก ส่วนฉันยังไม่ทันทำอะไร ก็มีมือข้างหนึ่งมาคว้าข้อมือไว้ ดอกไม้ธูปเทียนซุกหนึ่งถูกยัดใส่มือ ฉันตกใจหันไปคุก็เห็นอิตาที่เฒ๋ยืนยิ้มหล่ออยู่ข้างๆ

"นี่! พี่ เราเพิ่งรู้จักกันไม่ถึงห้านาที อย่ามาแคะเนื้อต้องตัวกันได้ไหม" ฉันพุดผ่านไรฟันพอให้เขาได้ยินคนเดียว

"อ้าว! ขอโทษ รังเกียจพี่เหรือ" เขาถามชื่อๆ

"รังเกียจ" ฉันตอบค้อๆ

"ทำไมล่ะ"

ฉันรู้สึกว่าเขาซุกจะเยอะ เลยคัดสินใจตอบแบบกวนคืนกลับไป

"ก็ฉันเป็นเลสเบี้ยน!"

ได้ผล! สีหน้าเขาเปลี่ยนไปทันที ดูเหมือนจะสั่นไปประมาณสามวินาทีแต่ยังไม่ทันจะว่าอะไรค้อ ประคู้ใหญ่ของห้องแล็บก็เปิดออก รุ่นพี่นำนักศึกษาใหม่เดินเข้าไปเป็นกลุ่ม ฉันเลยถือโอกาสเดินเบียดแซงคนอื่นไปอยู่แถวหน้า สลัดอิตารุ่นพี่ซี่หลิได้สำเร็จ

บรรยายกาศภายในแล็บที่มีร่างอาจารย์ใหญ่คลุมผ่านอนเรียงรายทำให้ฉันนึกถึงเรื่องสั้น 'ศิกกรอสส์' ของนักเขียนนามปากกา อ.อุคการ¹

¹ เป็นนามปากกาของ อุคม อุคการ เกิดเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๓ ที่จังหวัดนครปฐม เขาสอบเข้าศึกษาวิชาแพทย์ที่คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลศิริราช ในปลายปีการศึกษาแรก เขาล้มป่วยด้วยโรคปอด ต้องพักการเรียนสองปีเพื่อรักษาตัว แต่เมื่อครบกำหนด อาการก็ยังไม่ปรกติ จึงต้องลาออก หลังล้มป่วยจนเรียนแพทย์ไม่ได้ เขาเสียใจมากเพราะเคยมุ่งหวังใช้วิชาแพทย์ช่วยเหลือชาวบ้านในชนบท จึงหันมาสนใจการเขียนอย่างจริงจัง และเรื่องสั้น 'ศิกกรอสส์' ในงานเขียนชุดแรกของเขาได้รับรางวัลชนะเลิศจากการประกวดเรื่องสั้นของนิตยสารสยามสมัยเมื่อปี ๒๕๕๑ อ.อุคการเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๕๔ ในวัยเพียง ๒๓ ปี

ที่เคยอ่านขึ้นมาทันที

เนื้อเรื่องมีอยู่ว่า ตัวเอกชื่อ วิทยา เป็นนักศึกษาแพทย์ศิริราช ศึกษาศึกษาที่ห้องชำแหละศพในตึกกรอสส์ และศพโต๊ะเบอร์ ๑๑ คือศพที่เขาใช้ทำแล็บ เจ้าของศพเป็นนักโทษที่ตายด้วยไข้มาลาเรีย ซึ่งเขามารู้ความจริงในภายหลังว่า ศพนักโทษที่เขาชำแหละนั้นคือพ่อที่แท้จริงของเขาเอง เขาซื้อจนไม่สามารถเรียนต่อได้ และหายตัวไปจากสังคมสองปี ก่อนกลับมาด้วยสภาพแย่จนเพื่อนๆ จำไม่ได้ ในที่สุดเขาก็จบชีวิตลง และอุทิศร่างของตนให้เป็นอาจารย์ใหญ่

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในแล็บกายวิภาค ฉันก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นสารพัดชนิดที่ล่องลอยอยู่ในห้องนั้น นอกเหนือจากกลิ่นฟอร์มาลินอบศพและกลิ่นศพที่คนปรกติทั่วไปสัมผัสได้ ลึกลงไปคือกลิ่นที่ไม่มีใครรับรู้จากฉัน...

กลิ่นวิญญาณที่ยังคงวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ร่างผู้เป็นเจ้าของ

กลิ่นศพกับกลิ่นวิญญาณไม่เหมือนกัน แม้ว่าตอนนี้ฉันจะได้กลิ่นทั้งสองอย่าง แต่ก็สามารถแยกแยะได้ทันที

ถ้าอธิบายให้เข้าใจด้วยการเปรียบเทียบ กลิ่นศพก็คือภาพถ่ายสองมิติที่แบนราบและนิ่งสนิท ส่วนกลิ่นวิญญาณคือหนึ่งสามมิติที่มีระยะใกล้ไกลและเคลื่อนไหวได้

การแยกแยะกลิ่นศพออกจากกลิ่นวิญญาณไม่ใช่เรื่องยาก แต่การแยกแยะกลิ่นวิญญาณออกจากกลิ่นคนเป็นกลับยุ่งยากซับซ้อนกว่า และต้องผ่านการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะสามารถแยกแยะได้

ตอนเป็นเด็ก ครั้งแรกที่สัมผัสได้ถึงกลิ่นวิญญาณที่วนเวียนอยู่รอบๆ ตัว ฉันยังนึกว่ากลิ่นพวกนั้นเป็นคนจริงๆ ด้วยซ้ำ เพียงแต่ไม่เข้าใจว่าทำไมฉันถึงมองไม่เห็นร่างเจ้าของกลิ่นเหล่านั้น เมื่อโตขึ้นและได้สัมผัสบ่อยๆ เข้า ฉันก็ค่อยๆ เรียนรู้ว่กลิ่นพวกนั้นไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นกลิ่นของพลังงานที่ปราศจากร่างกายแล้ว ตั้งแต่นั้นฉันก็เริ่มฝึกฝนการแยกแยะกลิ่นวิญญาณออกจากกลิ่นของสิ่งมีชีวิต จนเดี๋ยวนี้ฉันสามารถบอกความ

แตกต่างกันได้ทันทีโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเท่าไรนัก

ตอนนั้นเอง ฉันสัมผัสได้ถึงกลิ่นวิญญาณอันเข้มข้นที่ดูเหมือนพยายามจะตั้งใจสื่อสารกับฉันโดยตรง ลอยมาจากศพโคศพหนึ่ง在那นั้น รู้สึกเหมือนกำลังถูกจ้องมองอย่างเจียบๆ จากมนุษย์ล่องหนผู้ไม่มีตัวตน เป็นพลังงานที่เจียบงันปราศจากเสียง

นี่เอง...ความรู้สึกเหมือนถูกใครจ้องมองตั้งแต่ตอนขึ้นคิกมา พลังงานนั้นรับรู้ว่าคุณเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่จะสื่อสารด้วยได้

และมันกำลังเฝ้าคุณอยู่เจียบๆ เพื่อรอคอยอะไรบางอย่าง!

๘๗๖๕๔๓๒๑

ด้านหลังมหาวิทยาลัยห่างไปประมาณคันค้ำยถนนเล็กๆ สายหนึ่ง เป็นที่ตั้งของสถานที่อีกแห่ง ซึ่งอาจารย์ต้องพานักศึกษาแพทย์ปี ๑ ไป เยี่ยมชมในช่วงปฐมนิเทศ

อาคารขนาดใหญ่หลังนั้นเป็นสถาปัตยกรรมในยุคหลังเปลี่ยนแปลง การปกครอง หน้าตาแบบเดียวกับอาคารศาลฎีกาตรงสนามหลวง เพียงแต่ย่อส่วนลงมาเกือบสองเท่าตัว บันไดปูนกว้างค้ำหน้าทอดยาวขึ้นไป ยังตัวตึกที่มีเสากลมใหญ่ค้ำยันหน้าจั่วทั้งสองข้าง ค้านบนมีอักษรโลหะ ลอยตัวสไตร์อาร์ตเดโคเป็นข้อความว่า 'ศีกท่านผู้หญิงบุษบา มาลัยภิรมย์' ถัดลงมาเหนือประตูทางเข้าเป็นป้ายทองเหลืองสลักชื่อ 'พิพิธภัณฑ นิติเวชวิทยา คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ก่อตั้งพุทธศักราช ๒๕๒๘'

ฉันเดินตามหลังกลุ่มนักศึกษาปี ๑ เข้าไปภายในตึก ทันทีที่ก้าว ผ่านประตู ความเย็นยะเยือกที่ซ่อนเร้นอยู่ในอาคารเก่าแก่แห่งนั้นก็แผ่ กระจายออกมา เป็นความเย็นที่ทะลุชั้นอากาศร้อนอบอ้าวของยามบ่าย ความเย็นชนิดที่สัมผัสปรกติของคนปรกติทั่วไปไม่อาจรู้สึกได้ แต่สำหรับ

คนมีสัมผัสพิเศษอย่างฉัน มันหนาวสะท้านราวกับเดินเข้าไปในห้องเย็นเลยทีเดียวนะ

ภายในพิพิธภัณฑ์แบ่งเป็นห้องหลายห้อง ห้องแรกแสดงประวัติของวิชานิติเวชวิทยาในยุคเริ่มแรกของเมืองไทยตั้งแต่มีการนำวิทยาศาสตร์เข้ามาพิสูจน์หาสาเหตุการตาย ตรงกลางห้องมีเตียงเหล็กเก่าๆ พร้อมอุปกรณ์ผ่าศพวางเรียงราย ฉันเห็นมีค้อนผ่าศพและเลื่อยตัดกระดูกหลายขนาด รวมทั้งถาดโลหะใส่อวัยวะภายในขนาดใหญ่วางโชว์ไว้ให้ดู

ถัดเข้าไปด้านในแบ่งเป็นหลายห้อง แต่ละห้องจัดแสดงชิ้นส่วนมนุษย์ที่คงไว้ในโหลเพื่อศึกษา ทั้งอวัยวะภายในจำพวกตับ หัวใจ ม้าม ปอด ลำไส้ เรื่อยไปจนถึงอวัยวะภายนอกเช่น ข้อมือที่ถูกตัด ลูกตา และเส้นประสาทที่ถูกเลาะออกมาโชว์ราวกับสายไฟในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งตัวอ่อนเด็กที่ตายในครรภ์ก่อนจะมีโอกาสลืมตาดูโลก

แต่ที่น่าสยดสยองที่สุดก็คือ ศีรษะมนุษย์ถูกผ่าเพื่อแสดงให้เห็นหน้าตัดของมันสมอง หัวที่มีเพียงซีกซ้ายซีกเดียว ลืมตาโผลงจ้องผ่านโหลแก้วออกมา

"อ้อ! น่ากลัวเนอะ หัวผู้หญิงชะด้วยสิ" ยัยข้าวฟ่างหันมากระซิบกับฉัน ก่อนยื่นหน้าเข้าไปอ่านป้ายคำอธิบายที่ติดอยู่บนชั้นข้างๆ โหล

"โห! ในนี้บอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นเหยื่อฆาตกรรมเมื่อสี่สิบกว่าปีมาแล้ว ถูกแฟนหลอกไปฆ่าแล้วตัดหัวไปทิ้งอีกที่หนึ่ง หวหาย!...หยคหยของน่าดูเลย นายว่ามั๊ย!"

ฉันไม่ได้ตอบอะไร เพราะกำลังสนใจกับสารพัดกลิ่นรอบๆ ตัวที่เริ่มไหลบ่าเข้ามาสู่ประสาทสัมผัส เหมือนระคับน้ำที่ค่อยๆ เอ่อทะลักขึ้นทีละนิด กว่าจะรู้ตัว มันก็ท่วมนองไปทั้งห้องแล้ว

กลิ่นแรกที่ชัดเจนที่สุดคือกลิ่นน้ำยาครองศพ! กลิ่นของสารเคมีที่พยายามหยุดยั้งการเน่าเปื่อยผุพังของร่างกายมนุษย์ที่สิ้นอายุขัย เป็นกลิ่นแห่งการต่อสู้เพื่อเอาชนะกฎอนิจจังในประวัติศาสตร์อันยาวนาน นับแต่ยุคอียิปต์โบราณ จีน มาया ฯลฯ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ด้วยความหวัง

ว่าจะรักษาชีวิตหลังความตายให้เป็นอมตะชั่ววันรันดร์

แต่สุดท้ายมันก็พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่ามนุษย์พ่ายแพ้ต่อธรรมชาติเสมอ ฉันทเคยดูหนังสือสารคดีโซรชากัมมีแห่งๆ ของกษัตริย์ศตวรรษที่สามแห่งอียิปต์ แล้วก็คิดว่า ถ้าชีวิตอมตะหมายถึงตายแล้วต้องกลายเป็นปลาเค็มแบบนั้น กูยอมเน่าเปื่อยไปตั้งแต่หลายพันปีก่อนดีกว่า

กลืนถัคามีปริมาณมหาศาล มันคือกลืนจากปฏิกิริยาของจุลินทรีย์ที่กำลังย่อยสลายศพ ลีกลงไปภายใต้กลืนฟอร์มาลินอันเข้มข้น คือความพยายามของพืชและสัตว์ที่เล็กจนมองไม่เห็นด้วยตาเปล่า พวกมันกำลังหาทางบุกทะลวงเข้าไปยังเนื้อเยื่อเพื่อย่อยสลายคามหน้าที่ในห่วงโซ่อาหาร แม้จะต้องใช้เวลาเป็นนานแค่ไหน แต่พวกมันก็ไม่เคยท้อถอย และวันหนึ่งพวกมันจะชนะในที่สุด

กลืนสุดท้ายคือที่มาแห่งความเย็นเยือกที่ฉันสัมผัสได้ตั้งแต่เหยียบย่างเข้ามา...

กลืนวิญญาณที่ยังหลงเหลืออยู่ในอวัยวะแห่งวันเหล่านั้น!

ถ้าจะเปรียบเทียบให้เห็นภาพ การได้กลืนวิญญาณของฉันโดยทั่วไปก็เหมือนกับการเดินสวนไปมากับผู้คนบนถนน บางคนเราก็มองเห็น เพราะเข้ามาในระยะสายตา บางคนเราก็ไม่เห็น หรือเห็นเป็นเพียงภาพเบลอๆ เพราะอยู่ห่างออกไป หรือบางทีเราก็ไม่ทันสังเกตเห็น

แต่กลืนวิญญาณที่ฉันสัมผัสได้ในขณะนี้ เปรียบเหมือนการมองเห็นชิ้นส่วนอวัยวะมนุษย์เคลื่อนไหวไปมาต่อหน้าต่อตา ยกตัวอย่างเช่น ตรงมุนนั้นมีแขนข้างหนึ่งกำลังคืบคลานกระดืบๆ อยู่บนพื้น ด้านหลังมีหัวคนกลิ้งหลุนๆ ตรงเข้ามา ข้างๆ มีลูกตาคู่หนึ่งจ้องมองมาอย่างเจียบๆ แกมยังมีเครื่องใน ตับไตไส้พุงลอยเฟ่นฟ่านไปมาราวกับผีกระสือ ทั้งหมดนี้รวมกันเป็นกลืนผิปรกติที่ไม่ต้องใช้ความพยายามก็สัมผัสได้ทันที

เศษเสี้ยวอันแห่งวันของวิญญาณพิกลพิการเหล่านั้น ก่อเกิดเป็นกลืนอันชวนสยดสยอง เคลื่อนไหวเคว้งคว้างไร้ทิศทางเหมือนคนตาบอด บางครั้งก็ลอยมาปะทะที่หน้าฉันเต็มๆ จนแทบผงะ บางทีก็รู้สึกลึกลับสัมผัส

ของนิ้วมือเล็กๆ เย็นๆ ไต่ไปตามตามแขนขา...

มันน่าขนลุกไหมล่ะ!

"เหมือน! นายโอมัย! หน้าซีดมากเลยอะ ไม่สบายรีเปล่า"

เสียงร้องทักปลุกฉันตื่นจากมิตินิยามที่ซ่อนตัวอยู่บนโลก
ปัจจุบัน พอหันไปมองรอบๆ ก็ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นแล้ว เหลือแต่ยัยข้าวฟ่าง
ยืนจ้องหน้าฉันอยู่คนเดียว

"เอ้อ!...เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร" ฉันตอบเสียงสั่นเล็กน้อย

"อาจารย์พาคนอื่นไปห้องข้างในกันหมดแล้ว รีบตามไปเหอะ"

ฉันเดินตามข้าวฟ่างไปอย่างมีนัย พลังคิดว่ากลืนนิยามไม่สม
ประกอบเหล่านั้นพยายามสื่อสารอะไรกับฉัน หรือบางทีพวกเขาอาจไม่มี
พลังงานพอจะสื่อสารได้เหมือนนิยามคนตายแบบเต็มตัว คล้ายกับ
อะไหล่รถยนต์ที่ถูกถอดออกเป็นชิ้นๆ หากไม่ได้รับการประกอบขึ้นเป็น
รถยนต์เต็มคัน ก็ไม่สามารถวิ่งไปมาได้ พลังงานแห่งวันเหล่านั้นคงกำลัง
เผื่อรอชิ้นส่วนที่ขาดหายไป เพื่อประกอบกลับคืนเป็นนิยามที่สมบูรณ์
อีกครั้ง

"ที่เห็นอยู่ตรงหน้าพวกเธอ คือไฮไลต์ของพิพิธภัณฑ์นี้เลยนะ"

เราสองคนก้าวเข้าไปในห้องขนาดใหญ่ด้านในสุด ได้ยินเสียง
อาจารย์บรรยายให้นักศึกษาที่ยืนจับกลุ่มอยู่รอบๆ ฟัง เห็นตู้กระจกใส
ใบหนึ่งสูงประมาณห้าฟุตตั้งอยู่ตรงกลางห้อง กรอบนอกทำด้วยไม้สัก
ลงเล็กเกอร์สีน้ำตาลเข้ม ความเก่าของเนื้อไม้บ่งบอกอายุของตู้ว่าน่าจะ
อยู่มานานแล้ว แต่สิ่งที่อยู่ในตู้ต่างหากที่สะกดสายตาและลมหายใจของ
ทุกคน ทั้งห้องเงิบกริบไปชั่วขณะ

"ขอแนะนำให้รู้จัก นายซุ่นไฉ่ แซ่เอ็ง เจ้าของฉายา 'มนุษย์กินคน
แห่งนครปฐม'" เสียงทุ้มๆ ของอาจารย์ทำลายความเงิบขื่นในจังหวะที่
พอคิเป๊ะ รวากับฉากในหนังสือหลังจากเสียงคนศรีสะเกษคลง

"พวกเธอคงเกิดไม่ทัน แต่เชื่อว่าบางคนน่าจะเคยได้ยินมาบ้าง
คดีนี้โด่งดังมากเมื่อประมาณสี่สิบกว่าปีก่อน ตอนเด็กๆ อาจารย์เคยถูก

ผู้ปกครองว่า ถ้าไม่หยุดจะให้นายซุ่นใช้จับไปกินดับ เด็กสมัยนั้นกลัวกันมาก เพราะนายซุ่นใช้คือฆาตกรต่อเนื่องที่ชอบจับเด็กไปผ่าท้องควักเครื่องในมากินสดๆ"

นักศึกษาใหม่ส่งเสียงฮือฮา สะโงกมองไปที่ตู้กระจกพร้อมกัน

ร่างผอมแห้งเหมือนซากมัมมี่ยืนเปลือยกายอยู่ในตู้ ศพนายซุ่นใช้ถูกศพฟและครึ่งค้วยแกนเหล็กคามหลังไว้เพื่อให้ทรงตัวอยู่ได้ ฉันทึ่งเกศเห็นเท้าศพลอยเหนือพื้นเล็กน้อย

"เข้ามาดูใกล้ๆ สิ ไม่ต้องกลัว อีกหน่อยพวกเธอก็ต้องเจอศพของจริงกันแล้ว ฝึกให้คุ้นเข้าไว้" อาจารย์พูดเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาที่ใครๆ ก็ต้องเจอ สำหรับนักศึกษาแพทย์แล้ว ศพมนุษย์คือด่านวัดใจด่านแรกที่ต้องผ่านไปได้ ไม่งั้นคงเรียนไม่จบ

ฉันยับยั้งความคนอื่นเข้าไปมองดูใกล้ๆ ร่างนั้นเล็กนิดเดียวจนดูไม่น่าเชื่อว่าจะฆ่าใครได้ แต่อาจจะเพราะถูกคองไว้นานจนทำให้ขนาดของศพหดตัวลง เหมือนหัวใช้โป๊ที่แห้งผ่อ สีระของศพใกล้เคียงกับหัวกะโหลกมากกว่า แก้มตอบลึก ริมฝีปากเผยเห็นฟันหน้าสองสามซี่ยื่นเหยียนออกมา สภาพฟันไม่สมบูรณ์นัก มีรอยบิ่นหลายแห่ง ดวงตาหรีปรีอแบบคนนอนหลับตาไม่สนิท คำคำที่เห็นเพียงครึ่งเดียวจ้องผ่านกระจกมองผู้มาเยือนที่รายล้อมอยู่รอบตู้

"นายซุ่นใช้ถูกจับได้หลังจากสังหารเด็กไปแล้ว ๔๔ คน เหยื่อทุกรายถูกผ่าท้องอย่างโหดเหี้ยม อวัยวะภายในส่วนใหญ่หายไป โดยเฉพาะดับ"

เสียงซุบซิบดังรัวๆ ก้องไปมาในห้องจัดแสดง แต่ฉันกลับไม่ได้ยินอะไรเลย ยกเว้นเสียงหนึ่ง แรกสุดเสียงนั้นแผ่วเบาจนแทบสังเกตไม่ได้ ฉันต้องหลับตาลง เพ่งสมาธิไปที่เสียงนั้น แยกมันออกจากเสียงรบกวนอื่นๆ สัมผัสพิเศษของฉันทำงานเต็มที่ ในที่สุดก็ได้ยินเสียงนั้นชัดเจน...

คืบ!...คืบ!...คืบ!...

เสียงทึบๆ คล้ายมีใครพยายามทุบกระจกจากภายในตู้ เริ่มแรกดัง

ห่างๆ จากนั้นก็กระชั้นถี่ขึ้นเรื่อยๆ ฟังราวกับว่ากระຈກกำลังจะปริแตก
ออกในวินาทีใดวินาทีหนึ่งข้างหน้า

คิบ!...คิบ!...คิบ!...คิบ!...คิบ!...คิบ!...คิบ!...

ฉันรีบล้มตาค้าง ทุกอย่างปรกติ ศพนายชุ่นไ้ยังคงยืดยืนนิ่งในตู้
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่เสียงทุบกระຈກยังดังต่อเนื่องในโศกประสาท
จนกลบเสียงอาจารย์ที่กำลังบรรยายไปหมด

และแล้วฉันก็ได้ยินอีกเสียงหนึ่งซ้อนทับกับเสียงทุบกระຈກ ฟัง
เหมือนเสียงหอบหรือเสียงคนกำลังไอโซลกๆ จากหลอดลมที่อ่อนล้า ผ่าน
ลมหายใจสุดท้ายที่กำลังขาดห้วง ความกลัวเสียงคังฟี้ๆ เหมือนเสียงลมที่
ร่วจากล้อจักรยาน เมื่อมองสำรวจหาที่มาของเสียง ฉันก็พบคำตอบ...

บนหน้าอกของศพมีรูกลมๆ ขนาดเท่าหัวปากกาประดับอยู่ห้ารู มัน
คือรูกระสุนมรณะที่ปลิดชีพนายชุ่นไ้จากคำพิพากษาโทษขั้นสูงสุด เสียง
ที่ได้ยินมาจากรูเหล่านั้น เสียงลมร่วจากปอดที่ฉีกขาดด้วยกระสุนปืน

ฉันได้กลิ่นแปลกๆ เหมือนอะไรบางอย่างถูกเผาไหม้จนเกิดเป็น
กลิ่นหอมเย็นชวนคลั่งเหียน แต่เมื่อลองสัมผัสลึกลงไปใต้ชั้นกลิ่น ก็
พบอีกกลิ่นหนึ่งจากศพผู้ถูกเรียกว่ามาตกรต่อเนื่อง กลิ่นที่ฉันคุ้นเคย
เป็นอย่างดี และเชื่อว่าจะมีอีกมากมายบนโลกใบนี้...

มันคือกลิ่นความทุกข์ทรมานของวิญญาณที่ตายโดยไม่ได้รับความ
เป็นธรรม

คัสตองคีนันในหอพัก ยัยข้าวฟ่างรุมเมตของฉันทกลับไปตั้งแต่
ห้าทุ่มแล้ว เค็ก่อนามัยจริง ๆ ยัยนี้ ผิดกับฉันทที่ยังคาสาสว่างกับซัดกระตึง
แดงไปทีเดียวสองขวครวด

ไฟในห้องปิดมีคสนิท ฉันทเอื้อมมือคลำหาโน้ตบุ๊กจากกระเป๋ได้
เคียง เอาผ้าห่มคลุมหัวแล้วหันหน้าเข้าข้างฝา ก่อนจะเปิดเครื่องเพื่อไม่ให้
แสงจากหน้าจอไปรบกวนการนอนของยัยรุมเมต ฉันททำแบบนี้ตั้งแต่เป็น
เด็กประจำในโรงเรียนคอนแวนต์ จนติดนิสัยมาถึงทุกวันนี้

สิ่งแรกที่ทำคือเข้าเฟซบุ๊กไปเยี่ยมเพจโปรดของฉันท ฟรีวาย-ฟาย
ของหอพักซ้ำจนฉันทเกือบหลับจนระอให้หน้าเพจฟิดขึ้นมาทีละนิด รูป
Cover ที่คุ้นเคยปรากฏอย่างเชื่องช้า กว่าที่จะเห็นเป็นภาพคนโปร่งแสง
ลอยอยู่บนฉากหลังสีดำพร้อมข้อความ...

วิญญาน : พลังงานที่ไร้ร่าง

ฉันทยิ้มเมื่อเห็นรูปโปรไฟล์ของแอดมินเพจเผล่ขึ้นที่มุมซ้าย ใบน้

ลายเส้นขาวดำของชายหนุ่มซึ่งถ่าลองซุ่มดูใกล้ๆ จะเห็นว่ามันประกอบขึ้น
จากภาพวาดปีศาจสามตัว นี่คือนมหน้าของแอดมินผู้ลึกลับ เจ้าของ
นามแฝง 21 GRAMS

แอดมิน นี่ฉันเอง อยู่หรือเปล่า

ลองคลิกตรงกล่องข้อความแล้วพิมพ์ทักไป ระหว่างรอตอบกลับ
ฉันก็เลื่อนหน้าไทม์ไลน์ไล่ดูสเตตัสที่เขาโพสต์ทิ้งไว้ อันล่าสุดเพิ่งอัปเมื่อคืน
ตอนตีสามสิบห้า ช่วงนี้ฉันมัวแต่ยุ่งเรื่องย้ายที่อยู่และปรับตัวให้เข้ากับชีวิต
นักศึกษาใหม่ จึงไม่มีเวลามาอัปเดตเพจโปรคนี่เลย

ภาพประกอบของโพสต์เป็นภาพถ่ายขาวดำของฝ่ามือข้างขวา เห็น
แสงหรือริศมีอะไรสักอย่างพุ่งออกจากปลายนิ้วเป็นร่างแหเหมือนกระแส
ไฟจากฟ้าผ่า ฉันหยิบแว่นมาใส่เพื่ออ่านข้อความที่บรรยายใต้ภาพ...

ภาพถ่ายเคอร์เลียน (Kirlian photography) ได้รับการค้นพบโดย นาย เซมยอน เคอร์เลียน (Semyon Kirlian) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ เป็นเทคนิคการสร้างภาพถ่ายของวัตถุโดยใช้กระแสไฟฟ้าแรงสูงส่งผ่านแผ่นฟิล์มเป็นระยะเวลาสั้นๆ ไปยังแผ่นเหล็ก ทำให้เกิดภาพปรากฏการณ์โคโรนา ระหว่างวัตถุกับแผ่นเหล็ก ถ่ายทอดลงบนฟิล์มที่อยู่ระหว่างกลาง

ภาพถ่ายเคอร์เลียน เป็นประเด็นในการถกเถียงระหว่างวิทยาศาสตร์กระแสหลัก และการวิจัยทางค่านปริจิตวิทยา (parapsychology)

ภาพประกอบถัดมาเป็นภาพถ่ายใบไม้หลายแฉก รูปทรงคล้ายใบเมเปิ้ล เห็นรังสีแผ่กระจายออกจากรอบๆ ขอบใบ

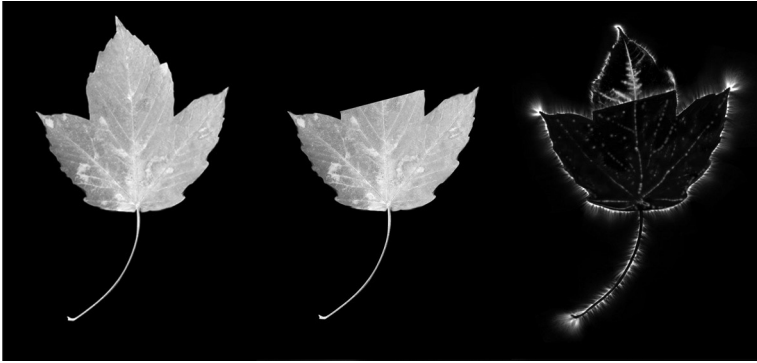
มีการทดลองโดยใช้ใบไม้ที่เด็ดจากต้นสดๆ แล้วถ่ายทันที เรายังสามารถเห็นโคโรนาชัดเจน จากนั้นก็ใช้กรรไกรตัดกลางใบแล้วถ่ายอีกครั้ง ภาพที่ได้สร้างความตกตะลึงให้แก่วงการวิทยาศาสตร์มาก...

ภาพประกอบอีกรูปเป็นภาพถ่ายใบไม้ที่ถูกตัดครึ่ง ปรากฏว่าส่วนที่ถูกตัดไปยังยังมีแสงโคโรนาฟอร์มตัวเป็นรูปใบไม้เต็มใบ เพียงแต่จางลงกว่าโคโรนารอบๆ ใบส่วนที่เหลืออยู่

แต่เมื่อใช้ใบไม้ใบเดิมถ่ายซ้ำไปเรื่อยๆ ความเข้มของแสงจะค่อยๆ ลดลงตามเวลาจนกระทั่งหายไปในที่สุด

การทดลองนี้เผยให้เห็นสิ่งที่เรียกว่า พลังงานชีวิตของใบไม้ ถึงแม้ว่าส่วนที่ประกอบกันเป็นเนื้อเยื่อของมันจะสูญหายไปแล้ว แต่พลังงานที่เคยเคลื่อนไหวอยู่ภายในเนื้อเยื่อเหล่านั้นยังคงอยู่ในรูปทรงเคมีชั่วขณะหนึ่ง เพียงแค่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า

ฉันจ้องมองดูภาพถัดมาอีกสองภาพ เห็นโคโรนาของไบโม่ส่วนที่ถูกตัดขาดค่อยๆ จางลงจนเหลือเพียงความมืดมิดของฉาดคำด้านหลัง "งี้นี่เอง!"

ฉันเข้าใจแล้วว่า เหตุใดวิญญาณจึงมีรูปทรงเหมือนตอนมีชีวิตอยู่ เพราะพลังงานที่เป็นวิญญาณพยายามจำลองรูปร่างและสภาพสุดท้ายก่อนตาย

และนั่นคือสาเหตุที่วิญญาณของผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุหรือถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม มักจะมาปรากฏในสภาพเลือดท่วมตัว หรือวิญญาณผีหัวขาดของคนที่ถูกประหารชีวิตด้วยการตัดหัว คนที่มีประสบการณ์เห็นวิญญาณมักจะเล่าเหมือนกันว่า เห็นผีหัวขาดเดินถือหัวตัวเองไปมา นั่นแสดงว่าหัวที่ถูกตัดยังอยู่ใกล้ๆ กับส่วนลำตัว หรืออาจจะถูกฝังในหลุมเดียวกัน

ถ้ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับวิญญาณของชิ้นส่วนอวัยวะที่ถูกชำแหละแล้วแยกกันไปไว้คนละที่ เหมือนที่ฉันเจอในพิพิธภัณฑ์นั้นทีเดียว...

วิญญาณพวกนั้นคงพยายามตามหาชิ้นส่วนที่เหลือให้พบ ไม่เช่นนั้นแล้วพวกเขา ก็จะกลายเป็นวิญญาณไม่สมประกอบไปตลอดกาล

ยังไม่ทันคิดอะไรต่อ เสียงเตือนว่ามีข้อความตอบมาก็ดังขึ้น ฉันรีบคลิกเข้าไปดูในอินบ็อกซ์ทันที...

สวัสดี

21 GRAMS ตอบกลับมาด้วยลีลาใหม่ๆ เหมือนเคย ขณะที่ฉันคิดใจจนแทบลุกขึ้นวิ่งรอบหอพัก โลกใหม่ในมหาวิทยาลัยของฉันเต็มไปด้วยคนแปลกหน้าที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน อย่างน้อยการได้คุยกับคนคุ้นเคยก็ช่วยให้รู้สึกดีขึ้นบ้าง แม้จะไม่แน่ใจว่าแอดมินที่ฉันกำลังคุยด้วยจะใช้คนหรือเปล่าก็เถอะ

แอดมิน ฉันอยากรู้ว่า
อะไรเป็นสาเหตุให้พลังงานหลังความตาย
ของสิ่งมีชีวิตบางอย่างยังคงอยู่
แต่บางอย่างกลับสูญสลายไป

เงียบไปพักใหญ่ๆ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขาอิงกับคำถามพิศดารของฉัน หรือเพราะเน็ตมันอืดกันแน่ ผ่านไปประมาณหายใจเข้าออกสิบครั้ง ข้อความจึงเด้งขึ้นมา

เธออ่านโพสต์ล่าสุดหน้าเพจหรือยัง

อ่านแล้ว

คำตอบอยู่ในนั้น

ยังงิ ไม่เข้าใจ อธิบาย

เห็นรูปใบไม้ที่ถูกตัดขวางนั้นไหม

เห็น...ที่รูปถัดไปแสงโคโรนาของมัน
จะค่อย ๆ จางลงเรื่อย ๆ ไซ้ไหม
นั่นแหละคือคำถามของฉัน

ทำไมวิญญาณของไบโม่จึงค่อย ๆ สลายไป
ขณะที่วิญญาณของมนุษย์
กลับไม่ยอมสูญสลายง่าย ๆ

นี่ไปอีกประมาณสามสิบกะพริบตา สงสัยคงกำลังพยายาม
รวบรวมคำตอบสำหรับคำถามของฉัน แล้วก็จริงค้างคาคด ข้อความที่ตอบ
กลับมายาวเหยียดราวกับบทความทางวิชาการ...

เพราะเป้าหมายของพีชมีเพียงข้อเดียว
ก็คือ การมีชีวิตรอด
หากปราศจากชีวิตแล้ว
พวกมันก็ไม่มีเป้าหมายที่จะดำรงอยู่อีกต่อไป...

แต่เป้าหมายของมนุษย์ซับซ้อนกว่ามาก
แม้จะตายไปแล้ว มนุษย์ก็ยังมีความหวังในการดำรงอยู่
ไม่ว่าในสถานะอะไร

ก่อนตาย มนุษย์ทุกคนยังหวังเสมอว่า
วันหนึ่งตัวเองจะฟื้นคืนชีพกลับมา
หรืออย่างน้อยก็เชื่อว่า จะได้ไปเกิดใหม่ในโลกหน้า...

วิญญาณของมนุษย์จึงควบนั่นเป็นพลังงานเข้มข้น
ที่ไม่ยอมสูญสลายไปง่ายๆ เหมือนสิ่งมีชีวิตอื่นๆ

ฉันเหลือบมองภาพประกอบรูปใบไม้ตัดขวางที่เขาพูดถึง แสง
เรืองๆ ที่ยังฟอร์มตัวเป็นใบไม้ส่วนที่หายไป สะกด สายตาฉันให้จ้องอยู่
อย่างนั้น...

นี้อาจเป็นหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เพียงชิ้นเดียวที่พิสูจน์อย่างเป็น
รูปธรรมว่า...วิญญาณมีจริง!

"อ้าว!...หมอน ทำ'ไรอยู่ ไม่หลับไม่นอน"

ยัยหมวยแวนรุมเมตรงหัวห้องคืนมาตอนตีสี่ ตกใจที่เห็นฉันนั่งคลุ่มโปงอยู่ในความมืดราวกับผีผ้าห่ม หล่อนยังเรียกชื่อเล่นฉันผิดเหมือนเดิม แต่ตอนนี้ฉันขี้เกียจท้วงแล้ว ปล่อยเลยตามเลยละกัน

"ทำไมตื่นเช้าจัง" ฉันถามกลับ ตายังคงจ้องมองที่จอโน้ตบุ๊ก

ข้าวฟ่างลูกนั่งขี้ตาบนเตียงก่อนคว้าแวนมาสวม หล่อนอยู่ในชุดนอนสีเขียวอ่อนพิมพ์ลายใบไม้ทั้งเสื้อและกางเกงขายาวเข้าชุดกัน สมกับเป็นพวกรักษ์โลกกระทั่งตอนหลับ

"อ้อ! เราฝึกให้ตัวเองตื่นเช้าแบบนี้มาตั้งแต่ตอนเรียนประถมแล้ว เราตั้งเป้าไว้ว่าจะต้องเป็นหมอให้ได้ เลยต้องหัดเจ้านอนเร็วและตื่นแต่เช้ามิด เพราะหมอเป็นอาชีพที่ต้องตื่นก่อนใครเพื่อเข้าเวรตอนเช้าให้ทัน ถ้านอนน้อยแบบนาย ประสิทธิภาพในการทำงานจะลดลง ทำให้วินิจฉัยโรคผิดพลาดได้"

คืนมาก็จ้อยาวเลย ฉันถอนใจ รำคาญที่หล่อนมารบกวนการพูดคุยกับแอดมิน ซึ่งกำลังเข้าประเด็นสำคัญพอดี

"แล้วไม่นอน ทำไรอะทั้งคืน" ข้าวฟ่างขมวดคิ้วพรางมองลอคแวนเหมือนผู้ใหญ่มากเกินไป ในสายตาหล่อน เราสองคนคงเป็นสัตว์คนละสปีชีส์กัน ถ้าหล่อนเป็นนกที่ออกหากินแค่เช้า ฉันก็คงเป็นค้างคาวที่ออกหากินตอนกลางคืน

"ไม่มีไร ท่องเน็ตไปเรื่อยเปื่อย"

ยัยรุมเมศสายหัวเหมือนไม่เข้าใจพฤติกรรมของฉัน ก่อนลุกจากเตียงไปเข้าห้องน้ำ ฉันรีบคลิกลงไปในกล่องข้อความ พิมพ์คำถามสำคัญที่อยากรู้อยากถามลงไป...

แอดมินเคยได้ยินคดี
'นายชุ่นไช้ แซ่เฮ้ง' ไหม

ฉันเคาเอาว่าแอดมินซึ่งน่าจะอยู่ในวัยกลางคนต้องเคยได้ยินเรื่องนี้มาบ้าง ขนาดฉันยังคุ้นชื่อ เพียงแต่ไม่รู้รายละเอียดมากไปกว่าที่อาจารย์บรรยายให้ฟัง

เจ้าของฉายา 'มนุษย์กินคนแห่งนครปฐม'

เขาตอบกลับมาแทบจะทันที

พอจะสรุปประวัติย่อๆ
ของนายชุ่นไช้ให้ฟังได้ไหม

ฉันร้องขอราวกับเขาเป็นภูเกิลหรือวิกิพีเดียชั้นแหละ เอาจริงๆ ฉันเสิร์ชหาทุกอย่างจากอินเทอร์เน็ตได้เองอยู่แล้ว แต่ข้อมูลในนั้นเชื่อว่าเชื่อถือได้เสมอไป มั่วเสียก็เยอะ แล้วอีกอย่าง...ในเมื่อฉันมีแอดมินที่ฉลาดแสนรู้ไปหมดทุกเรื่องเป็นผู้ช่วยทั้งคน จะเสียเวลาไปค้นเองทำไมให้เมื่อย

มือเปล่าๆ ละ

21 GRAMS เจียบไปนานจนฉันเริ่มหาว การอดนอนมาทั้งคืนเริ่มส่งผล

หลังจากร่อยุ่ประมาณห้านาทีก่อนที่ความง่วงก็ดันมาเป็นพิกัด ไม่ยอมหยุด รวากับเหรียญที่ไหลออกจากตู้ปาล์มโกะคอนที่มีใครทำ แจ็กพ็อตแตก...

นายชุ่นไช้ แซ่เฮ้ง เกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๘
ที่เมือง ชัวเถา ในครอบครัวชาวนาที่ยากจน
ตอนอายุ ๑๖ ปี
เขาถูกเกณฑ์ไปเป็นทหารในกองทัพก๊กมินตั๋ง
พ.ศ. ๒๔๙๕ หลังจากคอมมิวนิสต์ยึดประเทศจีนได้แล้ว
กองพล ๙๓ หน่วยรบที่นายชุ่นไช้สังกัดถูกตีถอยร่น
จากมณฑลยูนนานลงมาถึงบริเวณสามเหลี่ยมทองคำ
ก่อนจะลี้ภัยเข้าสู่ชายแดนไทยที่แถบดอยแม่สลอง

เป็นเวลาหลายปีที่นายชุ่นไช้ต้องเผชิญกับ
ความลำบากตลอดเส้นทางการหลบหนี
เขาอดอยากถึงขั้นต้องกินเนื้อจากศพเพื่อนทหาร
หลังจากได้ลี้ภัยมาอยู่ในประเทศไทยเป็นครั้งแรก
เขาก็เกิดติดใจตั้งแต่นั้นมา

พ.ศ. ๒๕๐๖ นายชุ่นไช้ตัดสินใจหนีทหาร
ลักลอบเข้ามาในประเทศไทย
เป็นกสิกรทำสวนผักในจังหวัดนครปฐม
สามปีต่อมา นายชุ่นไช้ก็ก่ออาชญากรรมเป็นครั้งแรก

พ.ศ. ๒๕๐๙ นายชุ่นไช้เริ่มสังหารเด็ก
เพื่อผ่าเอาตับมากิน โดยเชื่อว่าเป็นยาอายุวัฒนะ
ตลอดสามปีที่นายชุ่นไช้ออกอาละวาด
มีเหยื่อถูกฆ่าถึง ๔๔ ราย
ศพส่วนใหญ่ถูกพบในท้องที่จังหวัดนครปฐม
จึงเป็นที่มาของฉายา ‘มนุษย์กินคนแห่งนครปฐม’

ในงานฉลององค์พระปฐมเจดีย์
เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๒
นายชุ่นไช้ก็ได้ลงมืออีกครั้ง
แต่คราวนี้เขาพลาด...
เหยื่อรายแรกและรายเดียวที่รอดชีวิตมาได้
เป็นเด็กผู้หญิงอายุ ๙ ขวบ
คำให้การของเด็กนำไปสู่
การจับกุมตัวนายชุ่นไช้ในที่สุด

นายชุ่นไช้ถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยการยิงเป้า
เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๓
ปัจจุบันศพของเขาถูกเก็บไว้ที่
พิพิธภัณฑ์นิติเวชวิทยา มหาวิทยาลัยมหิดล

ฉันไล่สายตาอ่านข้อมูลทั้งหมดอย่างหิวกระหาย เรื่องราวตาม
ประวัติของนายชุ่นไช้สนุกตื่นเต้นเร้าใจยิ่งกว่าอ่านนิยายฆาตกรรมเสียอีก
เพราะอย่างนี้ฉันเลยรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องแต่งมากกว่าเรื่องจริง

อะไรทำให้เธอสนใจคดีนี้ขึ้นมา

แอดมินถามขึ้นหลังจากฉันอ่านข้อมูลจบลง

ฉันได้กลิ่นแปลก ๆ บางอย่าง
จากศพนายชุ่นไช้
กลิ่นของความคับแค้นใจ
ที่บอกความจริงกับใครไม่ได้

สัมผัสพิเศษของเธอน่าจะใกล้เคียงอยู่บ้าง
เพราะหลายปีต่อมา
หลังจากนายชุ่นไช้ถูกประหารชีวิต
ก็มีคนตั้งข้อสังเกตเหมือนเธอ

ข้อสังเกตอะไร

ภายหลังมีการพยายามพลิกคดีขึ้นมาใหม่
มีหลักฐานพยานบางอย่าง
ที่ไม่สามารถบ่งชี้ได้ว่านายชุ่นไช้ได้ฆ่าเด็กทุกคน
นอกจากคำสารภาพที่เขาพิมพ์ลายนิ้วมือท้ายเอกสาร

เลยเป็นที่สงสัยว่า เหตุใดนายชุ่นไช้จึงรับสารภาพ
อย่างง่ายดายว่าเป็นผู้ฆ่าเหยื่อทุกราย
ซึ่งยังเป็นประเด็นของรูปคดี
ที่ยังพิสูจน์ไม่ได้แน่ชัดจนถึงทุกวันนี้

บางคนเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ของไทยได้ให้สัญญากับเขา
ว่าถ้ารับสารภาพ จะจัดการให้ได้กลับเมืองจีน
ด้วยความที่ไม่รู้ภาษาไทยทำให้นายชุ่นไช้

ยอมพิมพ์ลายนิ้วมือท้ายคำสารภาพ
ซึ่งกลายเป็นหลักฐานสำคัญ
ทำให้ศาลพิพากษาประหารชีวิตเขา

นี่เอง นึกแล้วเซียว

อย่าบอกนะ
ว่าเธอคิดจะเล่นเป็นนักสืบเหมือนคดีก่อนอีก

21 GRAMS ทักอย่างรู้ทัน ฉันทบปากก่อนพิมพ์ตอบไป

ใครบอกละว่าฉันเล่น...
ฉันเอาจริงต่างหาก

"หม่อน มาเวิร์กเอาต์ด้วยกันมัย"

เสียงยัยหมวยแว่นโพลงขึ้น เมื่อเงยหน้ามองก็เห็นหล่อนออกจาก
ห้องน้ำมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ กำลังอยู่ในชุดแอร์บิกรัดรูป เผยสัดส่วนโค้ง
เว้าเต็มตา เพียงแต่ส่วนโค้งคือพุงน้อยๆ ที่ยื่นออกมา และส่วนเว้าคือ
หน้าอกที่ยุบลงไป เสียงเพลงดังมาจากไอแพดที่หล่อนเปิดคลิบแอร์บิก
พลางยกถังยกขาขึ้นลงยึกยักตามจังหวะ แต่ฉันว่าคุยยังงี้ก็เหมือนคน
กำลังพยายามเหยียบกันบูหรืบนพื้นให้ดับมากกว่า

"มาเร็ว!!! หม่อน มากายบริหารกัน เพื่อสุขภาพะ" ยัยข้าวฟ่าง
ตะโกนแข่งกับเสียงเพลงอย่างร่าเริง เหมือนครูสอนแอร์บิกตามสวน
สาธารณะ

"อ๊ะ...วัน อ๊ะ...ทุ อ๊ะ...ทรี..."

โอ๊ย!...อีห่า! ทำลายสมาธินักสืบทุกหมัด ทำไมไม่ใส่หูฟังวะ มึงจะ
เปิดเพลงเมื่อไหร่คนทั้งหอพักเลยหรือไง

ฉันหลับตาปีแล้วคันเป่หีบเอียร์ปลั๊กออกมาอุดหูเพื่อให้พ้นจาก
ความรำคาญ

เออ...ค้อยยังชั่ว

ถึงแม้จะไม่เจ็บสนิท แต่อย่างน้อยความนอยด์จากเสียงเพลงก็
ลดลง ฉันหันมาสนใจหน้าจอโน้ตบุ๊กก่อนพิมพ์ถามลงไป

แล้วถ้าฉันคิดจะสืบทอดนี้จริง ๆ
แอดมินจะร่วมมือกับฉันไหม

ฉันลองใจถามดู ทั้งๆ ที่รู้คำตอบอยู่แล้วว่าเขาพร้อมช่วยฉันเสมอ
และก็จริงดังคาด เขาตอบด้วยการส่งอีโมติคอนรอยยิ้มกลับมา

ถ้าเรามองเห็นฉันตอนนี้ ก็คงรู้ว่ากำลังอมยิ้มหน้าบานเหมือนรูป
อีโมติคอนที่เขาส่งมา แอดมินพูดถูกที่ว่าฉันคิดจะเล่นเป็นนักสืบอีกครั้ง
เพียงแต่คราวนี้ฉันไม่มีรุ่นพี่เป็นคู่หูร่วมสืบคดีเหมือนเดิม แต่คิดว่าฉัน
เริ่มคิดใจการเป็นนักสืบสมัครเล่นเสียแล้ว ดังนั้นต่อให้ต้องฉายเดี่ยวก็
ไม่เป็นไร

ส่วนอีกเหตุผลก็คือ ฉันอยากสานต่อภารกิจของรุ่นพี่ในการคืน
ความยุติธรรมให้แก่วิญญาณที่ถูกใส่ร้าย เพราะไม่มีอะไรจะเจ็บปวด
เท่ากับการตายไปโดยไม่ได้ทำผิด แต่กลับถูกประณามสาปแช่งไปชั่วลูก
ชั่วหลาน

ประโยคที่รุ่นพี่เคยพูดกับฉันยังก้องอยู่ในความทรงจำจนบัดนี้...

"ความยุติธรรม... แม้แต่คนตายก็ต้องการ!"